

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

30. ČÍSLO / XXVII. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

28. ČERVENCE 2019

Z obsahu:

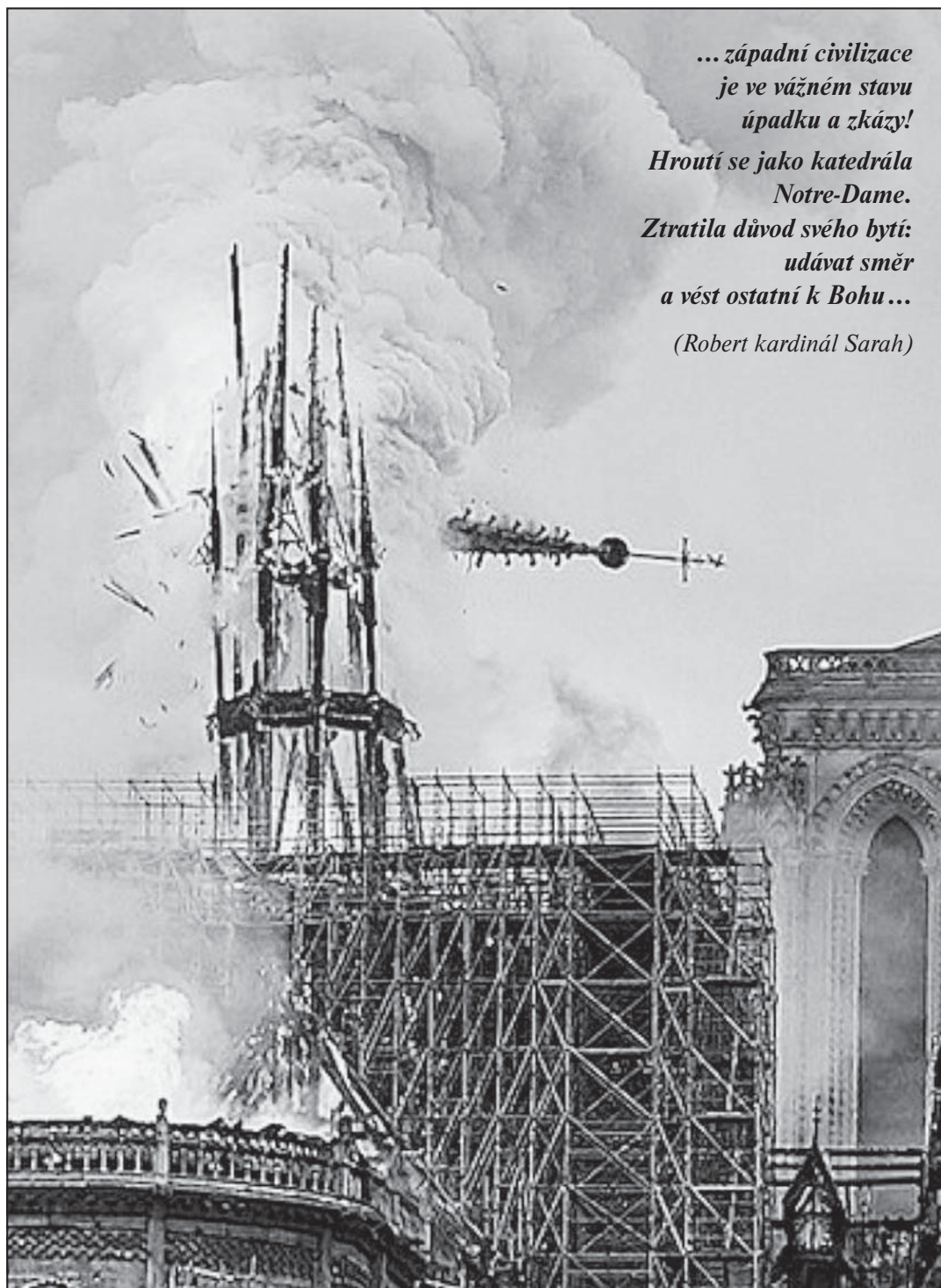
**Víra se chvěje, když se
zabydluje ve smutku**
Homilie papeže Františka
při mši svaté
31. května 2019
v katedrále v Bukurešti
- strana 2 -

Svatý Olaf
Libor Rösner
- strana 4 -

**Budme
staviteli katedrály (1)**
Robert kardinál Sarah
*„Jen před několika
hodinami jsem navštívil
katedrálu
Notre-Dame v Paříži.
Poté, co jsem vstoupil
do vyhořelé katedrály
a rozjímal nad jejími
zničenými klenbami,
nemohl jsem jinak
než v nich vidět symbol
současné situace západní
civilizace a Církve
v Evropě.“*
- strana 7 -

**Slavkovice – poutní místo
Božího milosrdenství**
Petr Bobek
- strana 9 -

**Vizionář:
Tajemství zjevení
v Tre Fontane (65)**
- strana 12 -

*...západní civilizace
je ve vážném stavu
úpadku a zkázy!*

*Hrouťí se jako katedrála
Notre-Dame.
Ztratila důvod svého bytí:
udávat směr
a vést ostatní k Bohu...*

(Robert kardinál Sarah)

Víra se chvěje, když se zabydluje ve smutku

Homilie papeže Františka při mši svaté 31. května 2019 v katedrále v Bukurešti

Evangelium, které jsme vyslechli, nás hrouží do setkání dvou žen, které se objímají a naplňují radostí a chválou všechno. Radostí se pohne dítě a Alžběta dobrořečí své příbuzné pro její víru; Maria zpívá o divech, které učinil Pán svojí pokorné služebnici, hymnus naděje pro ty, kdo již nemohou zpívat, protože nemají hlas... Tento zpěv naděje probouzí a vyzývá také nás, abychom jej zanotovali ve třech krocích, jež

plynou z nazírání na první učednici: Maria *putuje*, Maria *se setkává* a Maria *jasá*.

Maria putuje z Nazareta do domu Zachariáše a Alžběty. Je to první z Mariiných cest, kterou podává Písmo. První z mnoha. Vychází z Galileje do Betléma, kde se narodí Ježíš, utíká do Egypta, aby zachránila Dítě před Herodem, putuje do Jeruzaléma na Velikonoce každý rok, i na ty poslední, kdy následuje Syna až na Kalvárii. Tyto cesty mají tutéž charakte-

ristiku, nikdy nebyly snadné a vyžadovaly odvalu a trpělivost. Vyplývá z nich, že Maria umí stoupat vzhůru, zná naše stoupání a na cestě je naší sestrou. Je zkušená v námáhách a ví, jak nás vzít za ruku v neschůdnostech, když se ocitáme v těch nejpříkřejších zákrutech života. Jako dobrá Matka ví, že láska si razí cestu každodenními maličkostmi. Láska a mateřský

Pokračování na str. 13

Co nám tím chce Bůh říci? Otázka, kterou si můžeme klást denně, jelikož jsme neustále stavěni před skutečností, které nás přesahují a jejichž význam se snažíme pochopit. Z doby nedávné vystupuje takto do popředí požár pařížské katedrály Notre-Dame. Komentářů bylo mnoho, stejně jako slibů politiků a společensky významných osobností, že finančně přispějí na rekonstrukci katedrály... Odhlédneme-li od takových až bizarních pohledů na věc, jako že by se měla využít příležitost a chrám přestavět ve stylu moderní architektury, či aby nově symbolizoval různá světová náboženství, pak nejzajímavější a zároveň nejsmutnější na celé věci je, že v médiích jaksi zanikla otázka, kterou jsme si položili na začátku. A nejen v médiích...

Avšak jsou také věrní, kteří si otázku, co nám tím chce Bůh říci, položili i veřejně a předložili rovněž svoji odpověď. Mezi ně patří Robert kardinál Sarah. Jeho květnová promluva v pařížském kostele sv. Františka Xaverského jen několik hodin poté, co navštívil katedrálu Notre-Dame, je silně vypovídající o současném stavu katolické církve a společnosti na Západě. (str. 7-9) Přímá a někdy až tvrdá slova v našich myslích evokují texty biblické knihy Zjevení, a co je až krajně varovné, jako by byla sladěna s vizemi Bruna Cornacchioly z Tre Fontane. (str. 12) Z kardinálovy obsahově hutné promluvy lze jen stěží vy-

Editorial

zvednout jednu či dvě myšlenky. Přesto si to dovolím, pro povzbuzení k hlubokému zamyšlení nad celým textem a jeho vztažností k nám.

Předně je třeba vidět stav Církve v Evropě: současný intelektuální, věroučný a morální zmatek je způsoben ztrátou víry a jejího ducha, čili ztrátou poznání Boha. Z toho pramení také ztráta vztahu k člověku, k jeho skutečnému dobru nikoliv podle přání a uspokojení vlastníhoga – což je jen dočasná záležitost –, nýbrž k dobru, jímž je Bůh sám a milost přebývat v jeho přítomnosti. Nepotřebujeme však vytvořit novou církev, jak by si snad mnozí i přáli, ale naopak stačí jediné: musíme se sami obrátit, aby katolická církev znovu povstala jako jasné světlo, aby se znovu stala katedrálou, která chválí a oslavuje Boha a přivádí lid k Bohu, která umožňuje setkání s Ježíšem.

Při pohledu na zničenou katedrálu Notre-Dame guinejský kardinál postavil jasně před oči situaci moderního člověka: osamocení, kráčejíci zemí zřícenin. Duchovní krize, která se týká celého světa, odmítnutí Boha ve všech oblastech života. A Církev by měla být tou, která Boha vnáší do tohoto světa, která by jej měla ze zmatku vyvádět. To se může podařit jen tehdy, bude-li sama jasným světlem, bude-li věrnou nositelkou Božího zjeve-

ní a budou-li její členové stavět své životy na Bohu...

Vidíme tedy hříchy, své i druhých, které vzdalují od Boha, a nejsou-li litovány a napravovány, jsou zdrojem mnohého neštěstí. Boží milosrdenství je však nekonečné, pokud ovšem člověk chce tento dar přijmout a upřímně změnit své smýšlení a své jednání. Vidíme v těchto souvislostech jako dar Boží, že v této době vzniklo v České republice poutní místo milosrdenství – ve Slavkovicích. (str. 9-11) Zavedou-li nás naše kroky sem, můžeme si snad ještě více než kdekoli jinde uvědomit onu hlubokou propast mezi hroučící se „katedrálou“ civilizace v důsledku hříchu a Boží láskou, která chce každého člověka zachránit. Žel mnoho lidí odmítá přijmout onen velkorýšý dar Božího odpuštění a milosrdenství – zvláště tím, že chtějí i nadále žít podle svého. A tak dochází také k tomu, že hříchy mnohých s sebou stáhnou do neštěstí i spravedlivého. „Chceš zahubit spravedlivého s viníkem?“ ptá se Abrahám v dnešním prvním čtení. A my se ptáme: Najde Bůh na zemi ještě tolik spravedlivých, aby ji nezahubil? A hlavně: Kam patříím já – mezi viníky, či mezi spravedlivé? Nad naším svědomím nechme soud Bohu. Věrme Božímu milosrdenství a měňme usilovně svůj život, svůj vztah k věčnému Otci. Pak můžeme zakusit také jistotu, že žádné pozemské neštěstí nás nemůže odloučit od lásky Boží.

Daniel Dehner

Svou božskou lekci, ke které tě zve Duch Svatý, nezahajuje dnes Pán svým slovem, ale svým vlastním příkladem. Nachází ho právě v posvátné chvíli, kdy rozmlouvá se svým Otcem. Modlitba má trvalé a nezastupitelné místo v jeho každodenním božském životě. Jeho postoj a usebranost jsou výmluvným dokladem jeho živé a hluboké úcty k Otci, jeho tvář je přesvědčivým důkazem Otcovy bezprostřední blízkosti. Modlit se k Otci znamená stanout mu tváří v tvář. Záleží to jen na nás, protože On sám je ustavičně připraven a touží setkávat se se svými dětmi.

Připoj se k učedníkovi, který je tak uchvácen Ježíšovým příkladem, že prosí božského Mistra, aby nás naučil správně se modlit.

Takové prosbě Pán rád vyhoví. V naší situaci se od Ježíšových učedníků lišíme v tom, že nepřicházíme k Pánu, aby nás naučil vhodná slova modlitby, ale aby nás naučil, jak se správně modlit právě těmi slovy, která známe až příliš dobře, takže se uvádějí také jako příklad bezmyšlenkovitého odříkávání. Pros tedy Pána, aby tě naučil přednášet slova jeho nejvýznamnější modlitby s obnovenou úctou, aby byla Otci oslavou a tobě zdrojem milosti a požehnání.

To všechno záleží na tom, abys správně odkryl to, co se skrývá již za úvodními slovy. Tato slova jsou nejen oslovením Nejvyššího, ale i výzvou, abys k němu upřímně a důsledně zaujal jedině správný vztah: „Můj Bože, kdo jsi Ty, a kdo jsem já? Ty jsi svrchovaný Pán, nejvyšší svatý Stvořitel všeho světa, i můj. Ty jsi náš Otec a my jsme hlína, tys náš Tvůrce, my všichni jsme dílo tvých rukou.“⁽¹⁾ Jsi na nebesích, to znamená v nejvyšší a neskonale slávě a nekonečné vznešenosti. Ale nejsi Bůh, kterému by bylo lhostejné, co jsem já a co se se mnou děje. Chceš ode mne, abych se k tobě obracel, jako se dítě obrací na svého otce.“

První slovo Pánovy modlitby vyslovuje obdivuhodný titul nejvyššího Boha. Poslední slovo jmenuje jeho úhlavního nepřítele⁽²⁾. Modlit se k Bohu znamená odvrátit se od Zlého, nepřítele, pokušeitele a škůdce, a přiklonit se bezvýhradně k Bohu,

který je naším Otcem. I když je Zlý jmenován výslovně až na samém konci modlitby, obracejí se proti němu již její první slova. Nebylo by třeba prosit o návrat Božího království, o dokonalé naplnění vůle nebeského Otce, kdyby na samém počátku lidských dějin nestála ďáblova lest a lidský pád. Všechno, oč máš tak naléhavě prosit, je zaměřeno na odstranění následků tragického a ničivého vpádu zlého ducha do řádu stvoření.

Ježíšova modlitba je tedy mnohem více než jen sedmero proseb. Jsou to slova, jimiž máš Boha především chválit a oslavovat. Oslavuješ nebeského Otce tím, že uznáváš a chválíš jeho svatost a svrchovanost, věříš v otcovskou dobrotivost a důvěřuješ jeho lásce a starostlivosti. Oslavuješ ho především tím, že všechno, s čím se na něho obracíš, přednášíš mu jako jeho milující dítě. Není naším úkolem přesvědčovat Boha, aby nám dal to, co potřebujeme, ale projevit mu upřímnou úctu, oddanost a vděčnost, když vyznáváme, že je to On, od něhož pochází všechno dobré. Ani ho nemusíme přemlouvat, aby nám odpustil všechna naše provinění, jemu postačí, když upřímně osvědčíme, že víme, jak velice potřebujeme jeho slitovnost a odpuštění, když přiznáme kajicně svou hříšnost a sami odpouštíme ze srdce všem, kteří nám ublížili. Blahodárný pokoj z odpuštění, kterému se otevíráme, nemůže zavládnout, dokud jej kalí naše narušené vztahy živé neústupností a pomstychtivou zlobou. Proto se dobře rozpomeň, zda nemáš někoho, komu jsi dosud neodpustil, a také zvaž, zda oni už všichni vědí o tvém upřímném odpuštění.

Tím, že ke svému Stvořiteli voláme: „Náš Otče!“, vyznáváme, že jsme jeho rodina. Jaká by to byla rodina, ve které jedněm na druhých nezáleží? „Isem-li váš Otec, kde je vaše úcta ke mně?“⁽³⁾ Co jste to za děti, jestliže tolik vašich bratří strádá a umírá hladem? Nemají co jist nikoliv proto, že já jsem uzavřel své sýpky, ale vy jste zavřeli svá srdce a sobecky podrželi jen pro sebe, co dávám pro všechny. Proč nejste štědrí jako já, proč nejste prostředníky mé otcovské dobroty a starostlivé péče?“

Rozhovor s Otcem

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Každý, kdo prosí, dostává, a kdo hledá, nalézá.

Liturgická čtení

1. čtení – Gn 18,20–32

Hospodin řekl: „Nářek na Sodomu a Gomoru je velký, jejich hřích je velmi těžký. Chci sestoupit a podívat se, zda doopravdy dělají všechno, co odpovídá stížnosti, která ke mně přichází, nebo ne. Chci to vědět!“

Tři mužové se vydali odtamtud na cestu a šli do Sodomy, zatímco Abrahám stále ještě stál před Hospodinem. Abrahám přistoupil a pravil: „Skutečně chceš zahubit spravedlivého s viníkem? Snad je v městě padesát spravedlivých; chceš to místo zahubit a neodpustit kvůli padesáti spravedlivým, kteří jsou v něm? Vzdal od sebe takovou myšlenku, že bys mohl takhle jednat: usmrtit spravedlivého spolu s viníkem. To by se vedlo spravedlivému stejně jako viníkovi. Vzdal od sebe takovou myšlenku! Copak by mohl soudce celé země nejednat spravedlivě?“ Hospodin řekl: „Najdu-li v Sodomě padesát spravedlivých v městě, odpustím kvůli nim celému tomu místu.“

Dokončení na str. 6

A co teprve říci o bidě a smrti duše, proti které je smrt hladem jen bledým podobenstvím? Kolik je ubohých, kterým hrozí věčné neštěstí, protože jejich hřích je velmi těžký?⁽⁴⁾ Měj stále před očima vytrvalost Abraháma, abys nikdy nezapomínal, jak důležitá je tvoje solidarita se všemi těmi, kterým hrozí nenapravitelná záhuba. Nikdy se nepřestávej modlit za ty, kteří se nemodlí, aby i k nim přišlo Otcovo království. Sodoma a její hřích jsou důrazným varováním, že i nekonečná Boží slitovnost má v jisté chvíli své nepřekročitelné meze. Boj se toho, aby právě tvůj hlas nechyběl do poslední možné desítky. Proto se vrhni na tvář směrem k jeho svatému chrámu, pros, tuč a hledej, pros tím více, čím méně umíš prosit, čím méně odpouštíš a neumíš být štědrý, vyprošuj velké Boží rodině jeho Svatého Ducha, aby i skrze tebe byl svět zbaven Zlého, Boží jméno bylo oslaveno a přišlo jeho království tak, jak si to od počátku přeje jeho svatá vůle.

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Iz 64,7; ⁽²⁾ srov. Mt 6,13; ⁽³⁾ Mal 1,6;

⁽⁴⁾ srov. Ž 138

Svatý Olaf

Bylo mu předpovězeno, že se stane „králem Norska na věčné časy“. Sama církev ho za něj prohlásila. Svátý Olaf, král, jenž toužil očistit všechny své poddané vodou křtu, aby mohli dojít života věčného. Svátý Olaf, vítěz nad pohanstvím v norské krajině.

Narodil se roku 995 jako pohrobek. Jeho královský otec Harald Grenske totiž uhořel po úmyslně založeném požáru, když se vypravil do Švédska ucházet se o krásnou Sigrid, přestože měl doma manželku Ástu Gudbrandsdatterovou, která byla v očekávání.

Nesmutněla příliš dlouho, brzy se prodala za Sigurda Syra Halfdanssona, jednoho z mnoha menších králů, s nímž později vedl dospívající Olaf Dirge neustále spory. Považoval svého otčima za slabocha, raději se pohyboval mezi „opravdovými muži“, s nimiž již ve svých 12 letech vyplul na svoji první válečnou výpravu.

Vikingové, tito nesmiřitelní válečníci, přiráželi na svých drakkarech a snekkarech k pobřeží Británie, Irsku i kontinentální Evropy a všude rozsévají zkázu. Pronikali hluboko do vnitrozemí, plenili města, vesnice, kostely a kláštery, zabíjeli, znásilňovali a odváděli do otroctví. Hrůza z nich šla taková, že církev někdy v 2. polovině 1. tisíciletí zařadila do litanií ke všem svatým invokaci: „*A furore normanorum libera nos, Domine.*“ – „*Od běsnění Normanů vysvobď nás, Pane.*“ Olaf si se svými soukmenovci a vlastně i poddanými nijak nezadal, válečné řemeslo měl v krvi, cizí krev bez zábran proléval proudem. „*Olaf Dirge*“, tj. „*Olaf Silný*“, tak zněla jeho přezdívka. Hovoří za vše.

Zdatně si vedl na pobřeží Finska, kde zničil, co se dalo. Když se pak v Dánsku potkal s Olafem Torgildem Vysokým, uzavřel s ním pakt, v jehož rámci vyrazili společnými silami dobývat anglická města. Pouštěli žilou ostrovnímu obyvatelstvu, zmocnili se Oxfordu, Norfolku a Canterbury.

Poté Olafa běh dějin odvál do Normandie, kde se dostal na dvůr normanského vévody Richarda II., který jej získal pro své tažení na Bretaň a Anjou. Mladému krvelačnému Vikingovi imponovala možnost získávat kořist v bohatstvím oplývajících krajích dnešní Francie. Zde také poprvé přišel vážně do styku s křes-

ťanstvím – to když na Richardovo pozvání prožil v rouenské katedrále svou první mši svatou a nadchl ho gregoriánský chorál. Pohanská divokost sice nadále zaujímal celou jeho osobnost, avšak neviditelné semínko bylo zaseto. Bylo jen otázkou času, kdy začne klíčit.

Když mu vypršela smlouva uzavřená s vévodou, plánoval probít se na vlastní pěst až ke Středozevnímu moři. Od tohoto záměru ho odradil jeden sen, který se mu zdál ve Španělsku při odpočinku u moře. Objevil se před ním urostlý Viking (má se za to, že šlo o Olafa I. Tryggvasona, prvního norského vladaře, jenž přijal křest), který mu řekl: „*Olafe, musíš se vrátit ke svému dědictví, aby ses stal králem Norska na věčné časy.*“

Pohanskými zvyklostmi formovaný Olaf byl nadměrně pověřivý. Rozhodl se proto uposlechnout příkazu ve snu a prakticky okamžitě vyrazil k domovu směrem

Olaf II. na fresce kostela v Tuse, (datováno mezi roky 1460–1480)

na sever. Nevlídné počasí a blížící se tuhá zima roku 1013 ho však přinutily přezimovat v Rouenu u jeho přítele vévody Richarda II.

V této zimě se z nelítostného rabiáta a pohana Olafa stal pozdější „*Óláfr hinn helgi*“, což ve staré norštině znamená svatý Olaf. Světcem se nestal samozřejmě ihned, ale v Rouenu k tomu učinil první krok.

Co se tam událo tak zvláštního? Celkem nic, budeme-li na to „nic“ pohlížet očima vyhlížejícímá senzaci nebo nějaký zázrak. Tento nespoutaný živel z Norska prostě uvěřil v Krista po hodinách a hodinách disputací se svým přítelem Richardem, zvaným přízračně „*Dobry*“, a také s jeho bratrem, arcibiskupem Robertem. Oba vyznávali Krista celým srdcem, jejich život nebyl žádnou pokryteckou přetvářkou, ale vycházel z Desatera a z lásky ke Kristu.

Na Olafa působilo toto neznámé učení o Boží lásce, milosti a odpuštění, o Ježíšově výkupné smrti na kříži jako zjevení. Stačila jedna jediná zima a Ježíše si zamiloval a uvěřil v něj. Přijal křest, a když pak z Rouenu odjížděl domů, nebyl už hnán touhou vybojovat si trůn, jenž mu právem náležel, případně získat silou i další majetky, nýbrž výhradně přáním přinést do temnoty své domoviny světlo Kristovo a v jeho záři celou zemi sjednotit.

Uskutečňování své ideje zahájil v Anglii, kde přesvědčil čtyři biskupy a asi třicet kněží, aby s ním vyrazili do Norska s cílem tuto severskou zemi christianizovat. Musela to být od těchto mužů velká odvaha, když se rozhodli jít takto vstříc těm, kteří až dosud k nim přijížděli, aby loupili a vraždili.

V Norsku nečekala mladého neofytu žádná pohoda. Země ovládaná menšími králi, jsoucími v nepřátelských vztazích, se zmítala ve vnitřních sporech a do toho přišel Olaf s voláním po sjednocení. Ne každý po něm prahнул, mnohým ještě stále „hýbala žlučí“ doba, kdy zemi ovládal jeden panovník (Olaf I. Tryggvason) a kdy byla výrazně omezena jejich moc. Porozumění našel nejprve u svých rodově spřízněných upplandských předáků. „*Ať proslaví náš rod po celé zemi, záleží na osudu, zda ji sjednotí, anebo ne. Naší povinností je mu pomoci a podpořit jej všemi silami, protože je s mnohými z nás příbuz-*

ný,“ prohlásil jeden z předáků a přesvědčil ostatní, kteří následně Olafovi přísahali věrnost.

Jimi provázen pak zamířil na sever, aby zde přijímal sliby věrnosti od dalších velmožů. S těmi, kteří mu holdovat odmítli, se musel Olaf Dirge chtít nechtě vypořádat silou. Dne 26. března 1016 na hlavu porazil své dva úhlavní nepřátele v bitvě u Nesjaru, čímž si uvolnil cestu k usednutí na trůn. Zpočátku musel tento trůn hájit před rozpínavými choutkami krále Gótů a Svearů Olafem Erikssonem, spory měl i se švédským králem Olafem Skötkonungem, ale vše se nakonec vyřešilo a mladý norský panovník mohl konečně nerušeně vládnout.

A evangelizovat zemi. Jako první – to hned krátce po vylodění na podzim roku 1014 – nechal doprovázejícími biskupy pokřtít svou matku a ostatní příbuzné. S korunou na hlavě pak jako pravý otec vlasti hodlal přivést ke Kristu všechny své děti. Činil tak osobně, ne pouze nějakým nařízením vydaným na svém sídle, které skutečně byli pověřeni misionáři. Opravdu osobně projížděl svou zemí a přesvědčoval (ano, ne vždy v rukavičkách) vyznavače pohanských božstev o zjevené Pravdě, o lásce Spasitelově, o lahodnosti křesťanské víry. Neváhal přitom před jejich očima rozbíjet kamenné modly. Ne nadarmo se mu přezdívá apoštol Norska.

Objíždění země spojoval Olaf ještě s vykonáváním soudní moci, kterou si vymíňoval provádět. I zde projevoval otcovské sklony, snažil se přivádět zneprátené soky ke smíru a ujímal se těch, kterým bylo ukřivděno. Motivací mu k tomu byla bliženská láska, skutečnost neobvyklá v severských poměrech, v nichž se stále ještě zarputile při životě drželo bezuzdné pohanství v myšlení i jednání.

Křesťanství mladý král vtělil pochopitelně i do norského zákonodárství. Jím vydaný kodex výslovně zapovídal zabíjení nechtěných dětí, které jinak mohli rodiče beztréstně pohodit v lese, zakazoval mnohoženství a krevní mstu, která se táhla i celá desetiletí napříč rody. Zpřísnil tresty za únosy žen, znásilnění, zabití dítěte či nemohoucího starce. Olafův kodex, zvaný *Právo sv. Olafa*, obsahoval rovněž celou řadu nařízení: tak například ukládal manželskou věrnost a povinnost křtít novorozeňata, prikazoval páteční posty, půst

*Smrt Olafa II., oltář v Trøndelagu
(1. polovina 13. století)*

o vigiliích velkých svátků a v postním období, pohřbívání do posvěcené země namísto tradičního spalování na mohylách a každoroční vykupování zajatců, omezoval, co to šlo, otroctví. Možná poněkud kuriózně vyznívá zákaz požívání koňského masa, šlo však o reakci na pohanské kultury, s jejichž obřady bylo pojídání koiny spjato.

Ledově chladná vikinská srdce začala postupně tát pod silou hřejivých paprsků věčné Pravdy. Začala se stále opravdověji obracet k Beránkovi. Země se stávala křesťanskou nejviditelněji ve správě. Každý obvod musel disponovat kostelem, vizitovaným pravidelně biskupem. Náklady na výstavbu kostelů bral Olaf namnoze na svá bedra sám.

Vykořeňování pohanství se přirozeně nelíbilo jeho vyznavačům, zejména těm z vyšších vrstev, jimž s novými pořádky ubylo mnoho výhod. Pětice z nich se pokusila Olafa zabít, se zlou se však potázali. Olaf se o chystaném spiknutí dozvěděl, rebely pochytal a velmi krutě, nicméně v duchu tehdejších zvyklostí potrestal.

To byla ovšem jen předehra k válečnému konfliktu, při němž se musel Olaf potýkat s nepřáteli útočícími na něj ze všech stran. Jednak zde byli ve své pýše zhrzení norští velmoži, kteří svému vladaři vypovídali poslušnost, jednak mocný dánský král Knut Veliký, nejmocnější vládce na dalekém severu, drze vyzývající Olafa, aby se vzdal v jeho prospěch koruny. Dlouhé tažení střídaly úspěchy a neúspěchy, Olaf získal příslib pomoci od svého švagra, švédského monarchy Anunda Jakuba, k rozhodující bitvě však ne a ne dojít. Těžko říct, jaký by byl její výsledek, kaž-

dopádně delší období napjaté situace se podepsalo na početním stavu spojeného norského-švédského vojska, které povážlivě prořídlo, neboť mnozí urození začali Olafa se svými družinami opouštět. Olaf byl nucen odplout domů. Na zpáteční cestě se na moři utkal s jedním ze svých odpůrců. Zdařilým manévrováním se mu podařilo odloučit jeho loď od ostatních a přemoci ho. Nabídl mu smír a odpuštění, na což dotyčný zrádce přistoupil, leč v příštím okamžiku dotyčného smířeného rebela probodl jeden z Olafových mužů, bojem rozkurážených. „*Tímto jsi mi vytrhl Norsko z rukou,*“ zahořekoval prý Olaf.

Věděl, že takto v očích jiných vzbouřenců, až dosud svolných k případnému smíření, ztratil důvěru a že oni se velmi ochotně přidají na stranu Knuta Velikého, jenž mezitím přirazil k norským břehům a prohlásil se za norského krále. Norští velmoži jeden po druhém jeho vládu uznávali a Olafovi tak nezbyvalo nic jiného než se zbytky věrných utéct do Švédska ke svému švagrovi Anundu Jakubovi. Podle legendy měl při přechodu nehostinnou krajinou živit svou družinu dvěma kusy masa, z nichž celou dobu neubyl ani kousíček. V sídelním městě švédských králů Uppsale zanechal svou choť spolu se zraněnými a nemocnými vojáky a odebral se na Kyjevskou Rus (cestou pokřtil obyvatele ostrova Gotland), kde jej velice vřele přijal kníže Jaroslav Moudrý. V Kyjevě duchovně pookřál, mnoho času zde trávil na modlitbách, vnitřně se zcela proměnil. Dokonce došel k závěru, že zanechá všeho pozemského pachtění a odjede do Svaté země, aby zde vstoupil do kláštera. Nebylo mu však přáno.

Do Kyjeva přibyl jeho někdejší druh Bjorn, jenž ho zradil a přestoupil ke Knutovi. Nyní přicházel s prosbou o odpuštění a výzvu, aby se navrátil domů, protože Hakon, jehož Knut pověřil správou Norska, utonul. Bjorn to chápal jako Boží znamení, jako Boží volání k Olafovi, aby se vrátil a jako právoplatný vládce se opět chopil žezla. I Olaf to vnímal jako svou povinnost vůči Bohu, jako svou povinnost vyrvat zemi zpět ze spárů pohanství, jež se s uprázdněným trůnem zase začalo rozmáhat, jako svou povinnost vrátit se ke svému dědictví, jak ho k tomu před lety vyzýval onen muž při vidění na španělském pobřeží.

Neschůdnými severskými průsmyky se šťastně dostal do Norska, a to v čele pár stovek věrných, ale také nedávno pokřtěných Gótů a několika skupin loupežníků, na něž po cestě narazil a jež se mu rovněž podařilo obrátit. S početně menším vojskem nakonec dorazil ke Stikles-tadu, kde rozbil tábor a vyzval početně silnější nepřátelské šlechtice, které sjednocoval odpor proti němu, proti svému králi, k boji.

Časně ráno 29. července 1030 k němu došlo. Před jeho započítím se zúčastnil mše svatá, přikázal svým mužům, aby si na svou helmu namalovali bílý kříž, a dlouze se modlil.

Byla to urputná bitva, v jednu chvíli skočil před svého krále onen druhdy zrádný Bjorn, který jej přiměl k návratu z Kyjeva, aby vlastním tělem zachytil oštěp vržený do Olafovy hrudi. Další oštěp už však pronikl pod drátěnou košili do Olafova podbřišku, a tím jej vyřadil z boje. Olaf upustil meč a se sepjatými rukama se začal připravovat na smrt. Zraněného norského krále pak dvěma ranami sekerou dorazil jeden z obklíčivších ho vzbouřenců zemanů...

Po utichnutí válečné vřavy přišel k tělu zabitého Olafa jeden z jeho šlechtických odpůrců, shodou okolností ten, jenž vedl onu osudnou ránu oštěpem – Tore Pes. Cípem svého pláště setřel z tváře padlého usychající krev a v tomtéž okamžiku si všiml, že se mu prakticky před očima zahojilo čerstvé vážné zranění ruky, jež před malou chvílí utřžil v bitvě. Kostí srostly, rána se zacelila. Spatřoval v tom Boží zásah potvrzující svatost zabitého krále. Na místě se obrátil, stačil uschovat mrtvolu padlého, aby nebyla zneuctěna. Později odjel do Svaté země, kde setrval do konce svých dní.

Úcta k zabitému Olafovi dostala velice brzy podobu veřejného kultu. Samotný akt upuštění meče těsně před skonem byl více než symbolický – vikinský bojovník padnuvší s mečem v ruce směřoval dle přesvědčení pohanských válečníků automaticky do Valhaly čili Odinovy síně. Olaf tímto gestem zasadil pohanství ránu do týla. Na jeho hrobě se množily zázraky a nostalgická láska k němu rostla s každými dalšími represáliemi a zvlášť, kterou v Norsku prosluli regenti Knuta Velikého – jeho nevlastní syn Sven a milen-

ka Alfiva. Největším zázrakem však bylo obrácení se prakticky celé norské pospolitosti na křesťanství – nebeská přimluva krále zvaného *Óláfr hinn helgi* byla navýsost účinná. Svatost ubitého krále oficiálně uznal – dle dobových zvyklostí – místní biskup. V tomto případě to byl Grimkel, jehož Olaf kdysi dávno přivezl s sebou z Anglie.

Ještě rok po pohřbu bylo Olafovo tělo shledáno neporušené. Bylo uloženo v kostele sv. Klimenta v Nidarosu (dnešní Trondheim). Zázraků přibývalo, světcově přimluvě přičítali Norové i pád dánského impéria. Na uprázdněný norský královský stolec byl dosazen Olafův nemanželský syn Magnus, jenž si vydobyl přízvisko „Dobrý“. V roce 1042 přijal dokonce i dánskou korunu a jeho zásluhou byly v zemi raženy mince se sekerou – mučednickým nástrojem jeho otce.

V roce 1163 proběhla v katedrále sv. Olafa v Nidarosu korunovace osiřelého nezletilého krále Magnuse Erlingsona. Během ní prohlásil sv. Olafa za „krále Norska na věčné časy“ a patrona země. Každý příští norský král měl být od té chvíle Olafovým náměstkem.

Liturgická čtení – dokončení ze str. 3

Abrahám se ujal slova a řekl: „Jsem velmi smělý, že mluvím k svému Pánu, já, který jsem prach a popel. Snad bude scházet pět z padesáti, zahubiš kvůli těm pěti celé město?“

Hospodin odpověděl: „Nezahubím, jestliže jich tam najdu čtyřicet pět.“

Abrahám pokračoval v rozmluvě s ním: „Snad jich tam najdeš jen čtyřicet.“

Odpověděl: „Neudělám to kvůli čtyřiceti.“

Abrahám řekl: „Nechť se můj Pán nezlobí a dovolí mně mluvit: Snad se jich tam najde jen třicet.“

Odpověděl: „Neudělám to, najdu-li jich třicet.“

Abrahám řekl: „Jsem velmi smělý, že mluvím k svému Pánu. Snad se jich tam najde dvacet.“

Odpověděl: „Nezahubím kvůli dvaceti.“

Abrahám řekl: „Nechť se nezlobí můj Pán a dovolí mi mluvit ještě tentokrát. Snad se jich tam najde jen deset.“

Pravil: „Nezahubím kvůli deseti.“

2. čtení – Kol 2,12-14

Křtem jste byli spolu s Kristem položeni do hrobu, a tím také zároveň s ním vzkříšeni, protože jste uvěřili v moc Boha, který ho vzkřísil z mrtvých.

I vás, když jste byli mrtví pro své hříchy a když vaše tělo bylo neobřezáno, zase oživil zároveň s ním. Odpustil nám všechny hříchy, zrušil dlužní úpis, který svědčil proti nám svými předpisy, a nadobro ho zničil tím, že ho přibil na kříž.

Evangelium – Lk 11,1-13

Jednoho dne se Ježíš na nějakém místě modlil. Když přestal, řekl mu jeden z jeho učedníků: „Pane, nauč nás modlit se, jako i Jan naučil své učedníky.“

Odpověděl jim: „Když se modlíte, říkejte: Otče, posvěť se jméno tvé. Přijď království tvé. Chléb náš vezdejší dávej nám každý den. A odpusť nám naše hříchy, neboť i my odpouštíme každému, kdo se provinuje proti nám. A neuveď nás v pokušení.“

Řekl jim dále: „Někdo z vás bude mít přítele a půjde k němu o půlnoci s prosbou: »Příteli, půjč mi tři chleby. Právě totiž ke mně přišel můj přítel, který je na cestách, a nemám, co bych mu předložil.« On však by mu zevnitř odpověděl: »Neobtěžuj mě! Dveře jsou už zavřeny a moje děti jsou se mnou na lůžku. Nemohu vstát a dát ti to.« Říkám vám: Když přece vstane a dá mu, tedy ne proto, že je to jeho přítel, ale pro jeho neodbytnost se zvedne a dá mu všechno, co potřebuje.

Proto vám říkám: Proste, a dostanete; hleďte, a naleznete; tlučte, a otevře se vám. Neboť každý, kdo prosí, dostává, a kdo hledá, nalézá, a kdo tluče, tomu se otevře. Je mezi vámi takový otec, že když ho syn poprosí o rybu, on mu dá místo ryby hada? Anebo když ho poprosí o vejce, on mu dá štir? Jestliže tedy vy, třebaže jste zlí, umíte dávat svým dětem dobré dary, čím spíše nebeský Otec dá Ducha Svatého těm, kdo ho prosí!“

Bud'me staviteli katedrály (1)

Následující promluvu pronesl prefekt Kongregace pro bohoslužbu a svátosti, J. Em. Robert kardinál Sarah v kostele sv. Františka Xaverského v Paříži dne 25. května 2019 jen několik hodin poté, co navštívil katedrálu Notre-Dame.

Drazi přátelé, nejdříve mi dovoluňte poděkovat Monsignoru Michelovi Aupetitovi, arcibiskupovi Paříže, a knězi farnosti sv. Františka Xaverského, otci Lefèvre-Pontalis, za jejich bratrské přijetí.

Přišel jsem představit svoji poslední knihu: *The Day is Far Spent* (Den se nachyluje k večeru). V knize analyzuji hlubokou krizi Západu, krizi víry, krizi Církve, kněžství, identity, krizi smyslu člověka a lidského života. Popisují v ní tento duchovní úpadek a všechny jeho následky.

Tento večer bych rád zopakoval tato fakta, o kterých jsem hluboce přesvědčen, v kontextu své včerejší dojemné návštěvy. Jen před několika hodinami jsem navštívil katedrálu Notre-Dame v Paříži. Poté, co jsem vstoupil do vyhořelé katedrály a rozbíjel nad jejími zničenými klenbami, nemohl jsem jinak než v nich vidět symbol současné situace západní civilizace a Církve v Evropě.

Je to smutný fakt: dnes má uvnitř katedrála vyhořelé všechny zdi. Vidíme ji zničenou ještě ničivějším požárem, než je ten, který ji ohořel. Co je tento oheň? Musíme mít odvahu jej pojmenovat, protože „pojmenovat věci špatně znamená ještě zvětšit bídu tohoto světa“.

Tento plamen, tento požár zuřící zejména v Církvi v Evropě se týká intelektuálního, věroučného a morálního zmatku. Je to naše zbabělé odmítání hlásat pravdu o Bohu a člověku, bránit a předávat morální a etické hodnoty křesťanské tradice. Je to naše ztráta víry a jejího ducha, ztráta objektivního pohledu na víru, a tedy ztráta poznání Boha. Jak Jan Pavel II. napsal v *Evangelium Vitae*: „Při hledání hlubších kořenů zápasu mezi »kulturou života« a »kulturou smrti« ... musíme se dotknout vlastního citlivého bodu, podstaty toho hrozného stavu, který zakouší člověk našeho věku: je to *ztráta vztahu k Bohu i k člověku*, která je vlastní sociálnímu a kulturnímu smýšlení ovládanému sekularismem. Ten svými nástrahami a pokusy nepřestává útočit ani na křesťanská

společnosti. Kdo se jím nechá zasáhnout, snadno je zachvácen vírem onoho bludného kruhu: neboť ten, kdo ztratí vztah k Bohu, *ztratí také vztah k člověku*, k jeho důstojnosti a k jeho životu. A následně porušování morálního zákona v tak závažné věci, jakou je zachovávání života a jeho důstojnosti, působí, že se postupně zatemňuje i možnost vnímat oživující a spasitelnou přítomnost Boha.“⁽¹⁾

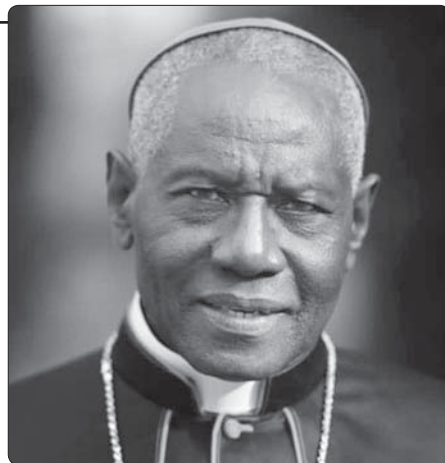
Milí přátelé, katedrála Notre-Dame měla věž, která nám jako vztyčený prst k nebi ukazovala k Bohu. V srdci Paříže takto promlouvala ke každému člověku o posledním smyslu lidského života.

Tato věž skutečně byla symbolem jediného smyslu existence Církve: vést nás k Bohu, směřovat nás k Němu. Církev, která neukazuje k Bohu, je církev, která se hroutí a je ve smrtelném zápasu. Věž pařížské katedrály je pryč a to není náhoda! Notre-Dame v Paříži je symbolem celého Západu, který se bortí a drolí poté, co se odvrátil od Boha. Je symbolem velkého pokušení křesťanů na Západě: již nikoliv obrácení k Bohu, obracejí se na sebe samotné a hynou.

Jsem přesvědčen, že tato civilizace se ocitá ve své smrtelné hodině. Jako kdysi při úpadku a pádu Říma, také dnešní elita se nestará o nic jiného než o blahobyt svého každodenního života a lidé jsou otupělí ještě nemravnějšími zábavami.

Mou povinností jako biskupa je varovat Západ: Pohleďte na plameny barbarství, které vás ničí! A kdo jsou tito barbaři? Barbaři jsou ti, kdo nenávidí lidskou přirozenost. Barbaři jsou ti, kdo zašlapávají svými nohama, co je svaté. Barbaři jsou ti, kdo pohrdají a manipulují lidským životem a volají po „lidském pokroku“!

Když je stát připraven nechat slabé a bezmocné umřít hladem a žízni, nastupuje cestu barbarství! Celý svět sleduje, jak Francie váhá nadále vyživovat Vincenta Lamberta, jednoho ze svých nejslabších občanů. Moji milí přátelé, jak potom může vaše země učit svět, co je civilizace? Pokud si stát přisvojuje právo života a smr-

Robert kardinál Sarah

ti pro ty nejmenší a nejslabší, pokud stát zabíjí nenarozené děti v lůně jejich matek, má nakročeno k barbarství!

Západ je oslepen svou žádostivostí po bohatství! Lákavost peněz, kterou liberalismus vkládá do srdce člověka, uspává lidi ke spánku! Mezitím však tichá tragédie potratů a eutanazie pokračuje. Zároveň pornografie a genderová ideologie deformují a ničí dětské a dospívající životy. Navykli jsme si na barbarství a už nás ani nepřekvapuje!

Pod povrchem svého vynikajícího výsledku ve vědě a technologii a ekonomické prosperity je západní civilizace ve vážném stavu úpadku a zkázy! Hroutí se jako katedrála Notre-Dame. Ztratila důvod svého bytí: udávat směr a vést ostatní k Bohu. Když se věž, která je korunou stavby, zhroutí, je překvapivé, že klenby pod ní padají?

Chci hlasitě bit na poplach, který je zároveň vzdechem z lásky a slitování k Evropě a Západu: Západ, který odmítá svoji víru, historii, křesťanské kořeny, je předurčen k posměchu a smrti. Již nepřipomíná nádhernou katedrálu založenou na víře, ale bezvládnou ruinu!

Každá lidská civilizace, která ztratí pohled na Boha, podkopává si své vlastní základy. Katedrála svoji vertikální architekturou hlásá, že jsme stvořeni pro Boha. Naopak člověk oddělený od Boha je ochuzen pouze na horizontální rovinu.

Pokud Bůh ztrácí své centrální a primární místo, člověk ztrácí své vlastní místo, již nenachází své místo ve stvoření, ve vztazích k druhým. Moderní odmítnutí Boha nás vězí v nové formě totality: v relativismu, který nepřipouští jiný zákon než zákon zisku. Musíme prolomit řetězy, kterými nás tato nová totalita chce spoutat! Pokud člověk odmítá Boha a separuje se od Něho, pak je jako široká a velká řeka

oddělená od svého pramene, která dříve či později vyschne a zanikne. Pokud člověk odmítá Boha, je jako obrovský strom, který je oddělen od svých kořenů: záhy zahyne. Nikolaj Berďajev říká:

„Když není Bůh, není ani člověk: to je to, co jsme se naučili ze zkušenosti. Anebo se podívejme na skutečnou podstatu socialismu, když nyní můžeme vidět, jak skutečně vypadá. Ale pravda, která vystupuje a může být jasně rozpoznána, je taková, že zde nemůže být náboženská neutralita anebo nepřítomnost náboženství: k náboženství živého Boha se staví do opozice kult Satana, je zde víra v Krista i v Antikrista. Neutrální humanistická vláda, která chce vzniknout, aby byla prostředníkem mezi nebem a peklem, je stavem zániku a tyto dvě propasti, výšky nad námi a hloubky pod námi jsou odhaleny. Zde se vypíná proti Bohočlověku nikoliv člověk neutrální vlády jako prostředník, ale člověk-bůh, člověk, který se postavil na místo Boha. Protipóly Bytí a nebytí jsou zřejmé a jasné.“⁽²⁾

Odepřít Bohu možnost vstoupit do všech aspektů lidského života znamená, že člověk se odsuzuje k osamocení. Nestává se ničím jiným než osamoceným člověkem bez původu a cíle. Je odsouzen

putovat světem jako kočovný barbar bez vědomí, že je synem a dědicem Otce, který ho stvořil z lásky a volá ho, aby s ním sdílel věčnou radost.

Pohledme na moderního člověka: osamocený, kráčeající zemí zřícenin. Toto jsem si uvědomil při své návštěvě Notre-Dome, která je zničena.

Duchovní krize, kterou popisují, se týká celého světa. Avšak původ má v Evropě. Odmítnutí Boha se zrodilo v myslích na Západě. Současná duchovní pohroma má tedy jasné západní rysy. Zejména bych chtěl zdůraznit odmítnutí otcovství. Naši současníci jsou přesvědčeni, že být svobodným znamená nebýt na nikom závislý. V tom je však tragický omyl. Západní lidé jsou přesvědčeni, že přijmout je, to je v rozporu s důstojností člověka. Avšak civilizovaný člověk je svou podstatou dědic, přejímá historii, kulturu, jazyk, jméno, rodinu. Tímto se odlišuje od barbara. Odmítnout začlenění do těchto kořenů závislostí, dědictví a synovství nás odsuzuje jít zpět v nahotě do pralesa, a zůstat v něm napospas ekonomice silnějšího, která v něm vládne.

Smysl pro závislost a přenašeni hodnot byly vryty hluboko do srdci těch, kteří stavěli Notre-Dame. Pracovali desetiletí a století pro své potomky a v mnoha případech, aniž by viděli konec svého díla. Věděli, že jsou dědicové, a chtěli předat své dědictví dále.

Protože však člověk odmítá být dědicem, je odsouzen k peklu liberální globalizace, ve které se střetává zájem jedince s jiným bez jakéhokoliv jiného zákona než zisku a ceny.

V této knize však chci předložit západnímu člověku, že skutečným důvodem odmítnutí dědictví a otcovství je odmítnutí Boha. Vidím, že v hloubi srdce západního člověka je základní odmítnutí stvořitelského otcovství Boha. My jsme přijali svou přirozenost jako muž a žena. „Bůh stvořil člověka ke svému obrazu, k Božímu obrazu jej stvořil, stvořil jej jako muže a ženu.“ (Gn 1,27) Toto je nepřijatelné pro moderní mysl. Genderová ideologie je odmítnutí přijmout pohlavní přirozenost danou Bohem. Proto se někteří na Západě vzpírají, bouří a bojují proti Bohu. Odporují svému Otci a Stvořiteli se vztyčenou hlavou a bezcílne se mrzačí, aby si změnili své pohlaví. Ve skutečnos-

ti však nic podstatného nemění ze svého mužství či ženství. Ve skutečnosti svoji revoltující opozici a vzpouru proti Bohu radikálním způsobem demonstrují na svém těle. Moderní filosofie a moderní duch násilně odmítají a útočí na přírodní zákon; jak říká svatý Jan: „Kdokoli se dopouští hříchu, dopouští se též nepravosti, neboť hřích je nepravost.“ (1 Jan 3,4) Popření přírodního zákona je krajním extrémem odmítnutí Boha, prohlášením svobody bez hranic jako absolutní hodnoty a ospravedlněním pro hřích. Genderová ideologie je toho dokonalým příkladem.

Západ odmítá přijmout (dar) a uznává jen to, co si sám vytvořil. Transhumanismus je poslední fází tohoto hnutí. Protože lidská přirozenost je dar Boží, stává se nesnesitelnou pro západního člověka. Tato vzpoura má duchovní základ. Je to vzpoura Satana proti daru milosti.

V základě jsem přesvědčen, že člověk Západu odmítá být spasen milostí Boží. Odmítá přijmout spásu a chce si ji sám vybudovat. „Základní hodnoty“ vytvořené OSN jsou založeny na odmítnutí Boha, které přirovnávám k bohatému mladíku z evangelia. Bůh pohlédl na Západ s láskou, protože vytvořil mnoho dobrých věcí. Vybidl jej jít dále, avšak Západ se od něho odvrátil. Dal přednost bohatství, které vlastní.

Nádherné katedrály na Západě mohly být vytvořeny pouze lidmi s pevnou vírou a velkou pokorou, kteří se opravdově radovali z vědomí, že jsou syny Božími. Jsou jako píseň radosti, jsou hymnem oslavujícím Boha, vytesaným do kamene a vitrážních oken. Jsou dílem synů, kteří milují a klanějí se Otcí! Všichni si cenili, že do kamene vytesávají svoji víru a lásku k Bohu a nikoliv své vlastní jméno. Umělecká díla byla vytvořena k oslavě a chvále samotného Boha. Moderní člověk Západu je příliš smutný na to, abych dosáhl takového díla.

Rozhodl se být osamoceným sirotkem: jak může zpěvem oslavovat nebeského Otce, od kterého vše dostal? Co tedy udělá? U zničené katedrály Notre-Dame někteří byli v pokušení říci: tato stavba již dosloužila, postavme něco nového, modernějšího. Postavme něco podle našeho vlastního obrazu! Stavbu, která hovoří nikoliv o Boží slávě, ale oslavuje člověka, sílu vědy a modernosti.

Pod záštitou kardinála Dominika Duky a olomouckého arcibiskupa Jana Graubnera se koná

NOČNÍ MODLITEBNÍ PROCESÍ PROTI RATIFIKACI ISTANBULSKÉ ÚMLUVY, ZA OCHRANU RODINY A NENAROZENÉHO ŽIVOTA.

„A nakonec mé Neposkvrněné Srdce zvítězí“

**Staré Město u Uherského Hradiště – Velehrad
z 23. na 24. srpna 2019 (pátek – sobota)**

Pozvání přijal P. Ing. Mgr. Marián Kuffa, Dr.h.c.

Hlavním úmyslem je vyprosit odmítnutí Istanbulské úmluvy, která skrytou formou útočí na samotnou podstatu stvoření a zaváděním gender ideologie se snaží prosadit zničení rodiny a přirozeného řádu hodnot, které ustanovil Bůh. Připojujeme též úmysl za ochranu nenarozeného života.

Organizace poutě:

21.30 hod. – zahájení programu v kostele Svatého Ducha ve Starém Městě • **22.15 hod.** – přednáška VÝZNAM RODINY A MANŽELSTVÍ – Prof. MUDr. Jozef Mikloško, PhD. • **23.15 hod.** – zahájení pěšího procesí na Velehrad • cca v **1.30 hod.** – **mše svatá** v bazilice na Velehradě, hlavní celebrant P. Ing. Mgr. Marián Kuffa, Dr.h.c. • **3.40 hod.** – doprava do Starého Města a k vlakovému nádraží. Těšíme se na vás!

Více podrobností na www.veceradlo.cz nebo www.zachovejmerodinu.cz.

Slavkovice – poutní místo Božího milosrdenství

Při exkurzi po českých poutních místech a při poznávání jejich historie prakticky vždy narážíme na doby dávno minulé. Drtivá většina jich vznikla do konce 19. století, a i z tohoto důvodu nás mohou překvapit Slavkovice. Už první pohled totiž odhalí, že vznik tohoto poutního místa je záležitostí dnešní doby.

U Nového Města

Chceme-li putovat k jedinému českému kostelu zasvěcenému Božímu milosrdenství a svaté Faustyně, musíme mířit k Novému Městu na Moravě. Mezi ním a Žďárem nad Sázavou se nachází Slavkovice.

Obec s rozlohou necelých pět kilometrů čtverečních může působit nenápadně; historie, kdy ji navštívil například T. G. Masaryk, už ale tolik skromná není. A to svou nejslavnější část obec teprve psát začala – v době, kterou nazývat historickou vlastně úplně nelze.

Nepochybně však Slavkovice už nyní získaly na významu a přivábily poutníky nejen z naší republiky, ale i ze zahraničí. Ti míří k architektonicky zajímavému kostelu s moderními stavebními prvky, který vévodí návsi. Je doplněn o křížovou cestu, která stoupá do mírného kopce za kostelem.

Založení kostela

Pomyslná cesta k založení kostela a poutního místa má několik zajímavých úseků.

Je potřeba uvést, že za zdárný konec patří poděkování především P. Pavlu Habrovci, který se na vzniku podílel zásadní měrou. Na Vysočinu přišel v únoru 2000 a na starost dostal farnosti Radešínská Svratka, Olešná a Jámy. Od začátku působení zde cítil katolickou nejednotnost a vztahy

obyvatel vesnic vnímal jako narušené pozůstatky minulého režimu – zejména vztahy mezi lidmi, kteří s komunismem sympatizovali, a těmi, kteří kvůli němu trpěli.

Touha po sjednocení vedla k prvnímu nápadu postavit ve vesnici Slavkovice alespoň kapli, kterou zde P. Habrovec postrádal, neboť – dle jeho slov – minimálně menší svatostánek by měla mít každá obec.

Ten zdejší měl být zasvěcen Božímu milosrdenství a svaté Faustyně. Těm, jak vysvětlil, je třeba „odevzdat všechny slabosti, bolesti a rozbité vztahy minulosti i současnosti“.

Pro svůj záměr dostal silný impuls i od tamních věřících. V prostorách jejich školy sloužil mši svatou, po které vybídl, aby se scházeli a společně slavili májové pobožnosti. Jaké pak bylo jeho překvapení, když byl na poslední z nich pozván – do obývacího pokoje v jednom domě, kde se sešlo na čtyřicet místních.

Definitivní motivace pak přišla od Josefa Peňáze (bratra známého českého kněze), který se nechal myšlenkou nadchnout a dal pořídit základní kámen. Ten 14. července 2002 při slavné mši svaté ve farním kostele v Jámách posvětil brněnský biskup Mons. ThLic. Vojtěch Cikrle.

Jediný v republice

Pro vytvoření návrhu stavby byl osloven brněnský architekt Ludvík Kolek. Modelovaná podoba vznikla na podzim 2002, přičemž již v říjnu byla představena slavkovickým občanům. Ačkoliv se jich na prezentaci nesešlo mnoho, nápad díky nim a jejich souhlasu nabral jasnější obrys.

Následně byl vyhotoven model větší, který byl vystaven ve zdejším obchodě. Když se později volilo zastupitelstvo, obyvatelé Slavkovic dostali dva hlasovací lístky navíc – v anketě měli vyjádřit, zda si stavbu kaple přejí, či nikoliv. Pro hovořilo 78 z 98 odevzdaných hlasů.

Stejně tak, někteří lidé pohlédnou na dnešní katolickou církev a řeknou: tato Církev již svému účelu dosloužila, vybudujme novou církev podle našeho vlastního obrazu. Myslí si: Církev již není věrohodná, již neslyšíme její hlas v médiích. Je příliš zničena skandály pedofilie a homosexuality mezi kněžími. Již mnoho kněží je zkaženo. Je nezbytné ji změnit, znovu založit.

Kněžský celibát je příliš obtížný pro dnešní dobu: Učiňme ho dobrovolným! Morální učení evangelia je příliš náročné: zjednoduše ho! Rozřeďme ho s relativismem a nedbalostí. V budoucnu se stářejme více o sociální otázky.

Katolická víra se nehodí do médií? Změňme ji! Změňme ji podle mentality a morální zvrácenosti v dnešní době. Přijměme nové globální etické zásady vyhlášené OSN a genderovou ideologii!

Učiňme Církev lidskou a horizontální společností, dovolme jí mluvit jazykem přijatelným pro média, učiňme ji oblíbenou! Moji přátelé, taková Církev nikoho neosloví. Moji milí přátelé, svět nepotřebuje Církev, která nenabízí nic jiného než reflexi svého vlastního obrazu!

Církev přitahuje proto, že nám umožňuje se setkat se s Ježíšem. Je skutečnou Církví, protože nám předává Boží zjevení. Pokud je Církev přetížena jen lidským uspořádáním, zabraňuje Božímu světlu svítit uvnitř ní a skrze ni. Církev by měla být jako katedrála. Vše v ní by mělo chvalořečit Boží slávu. Bez přestání musí naše pohledy usměřňovat k němu, jako věž katedrály Notre-Dame ukazovala k nebi.

Moji milí přátelé, musíme obnovit katedrálu. Musíme ji obnovit přesně takovou, jaká byla. Nepotřebujeme vytvořit novou církev. Musíme se sami obrátit, aby Církev mohla svítit ještě více, aby Církev mohla být znovu katedrálou, která chválí Boží slávu a vede lid k Bohu.

(Pokračování)

Z www.catholicworldreport.com/2019/06/21
s přihlédnutím
k www.evangelium-vitae.org (24. 6. 2019)
přeložila -hš-
(Redakčně upraveno)

Poznámky:

⁽¹⁾ *Evangelium Vitae*, 25. března 1995, odst. 21 (překlad Markéta Koronhályová).

⁽²⁾ Nikolaj Berďajev, *Nový středověk*, Paříž, 1927.

I přes zjevný zájem místních ale přišly pochybnosti. Ty největší měl P. Habrovec před Velikonocemi roku 2003. Jedné noci, jak sám popisuje, nemohl spát, hlavou se mu totiž honily otázky, zda je nutné stavět kapli, respektive kostel (jak vyplynulo z návrhů) v tak malé obci.

Bál se, zda seženou nemalé finanční prostředky na stavbu a následně na provoz, nebo zda to nedopadne jako s mnohými chátrajícími kostely v pohraničí.

Teprve k ránu na dvě nebo tři hodiny usnul. Pocity po probuzení sám popisuje jako nejsilnější zážitek – byl totiž naopak přesvědčen, že stavba kostela smysl má. Celým tělem a myslí se rozléval hluboký pokoj, zároveň ho poháněla myšlenka, že kostel zasvěcený Božimu milosrdenství a svaté Faustyně by byl jediný v naší republice.

Zmiňovaný pocit jen umocnilo, když další den přišel na faru a na stole našel vzkaz od P. Jana Peňáze. Sděloval mu, že s dalšími poutníky vyrazí na první pouť k Božimu milosrdenství.

Administrativa

Na poutním místě Slavkovice je mimo jiné výjimečné to, že jeho vznik známe prakticky do posledního detailu, čímž k němu můžeme získat osobitější vztah než k jiným poutním místům. A to i díky poznání nezbytné administrativní mašinerie předcházející stavbě.

Co se týče potřebného povolení otce biskupa, u něho problém nebyl. S myšlenkou nadšeně souhlasil, jen stavební odbor biskupství vyjádřil námitky, že se podoba kostela příliš nehodí na Vysočinu. P. Habrovec ovšem argumentoval tím, že okolí bude upraveno.

Stavbu muselo pochopitelně schválit i zastupitelstvo Nového Města na Moravě, přičemž v polovině července 2004 oznámilo, že návrh ani podruhé schválen nebyl. V září téhož roku se proto architekt Kolek a P. Habrovec zúčastnili dalšího jednání. Myšlenku na stavbu kostela dle návrhu architekta obhájili a hlasování tentokrát dopadlo pozitivně.

Nejdůležitější úkol měl však teprve přijít, a sice shánění financí. Jak už to u církevních staveb bývá, ani Slavkovice se bez pomoci farníků, poutníků a dalších příznivců neobešly – v souvislosti s tím se často připomíná, že pout-

ní místo bylo vystavěno výlučně díky jejich štědrosti.

Jejich ochota tak z nejtěžší překážky udělala paradoxně tu nejjednodušší. A to i přes pomalé začátky. Například za první rok sbírky, rozšířené zejména do nejbližšího okolí farnosti, bylo vybráno 132 000 Kč, z čehož 120 000 Kč stál samotný projekt.

Než se ale v roce 2005 začalo stavět, kostel mohl čerpat z fondu čítajícího zhruba 1 000 000 Kč. Nejtědřejším dárce byl neznámý člověk, který P. Habrovec oslovil v červenci 2005. Po rozhovoru o celé stavbě a o cíli, kterého chtějí stavbou kostela dosáhnout, vzešla dohoda, že sbírka bude trvat dál a potřebný zbytek muž doplatí.

Svatá Faustyna

Již od začátku bylo plánováno, že kostel bude zasvěcen Božimu milosrdenství a svaté Faustyně. Tu si teď pojdme ve stručnosti představit.

Svěťice se narodila 25. srpna 1905 a její občanské jméno bylo Helena Kowalská. V necelých 20 letech přes překážky vstoupila do Kongregace Sester Matky Božího milosrdenství, a to v klášteře ve Varšavě. Později našla útočiště v Plocuku, kde byla 22. února 1931 obdařena prvním ze slavných vidění Ježíše Krista. Svou bezvýhradnou, vřelou, sebeobětovnou láskou k Ježíši si získala četné mimořádné milosti.

Ještě než 5. října 1938 v symbolickém věku 33 let zemřela, stala se dle Ježíšových pokynů apoštolkou Božího milosrdenství a první tlumočnicí jeho nového významu. Svůj život mystičky na příkaz kněze zaznamenávala v celosvětově vydávaném *Deníčku*.

Varovný obraz světa vybízí k důvěře a hluboké úctě k Božimu milosrdenství. Ve Slavkovicích to připomíná i varianta obrazu, o jehož namalování sestru Faustynu požádal sám Ježíš Kristus.

Milosrdný Ježíš

Vůbec první ze slavných obrazů milosrdného Ježíše vytvořil na základě svědectví svaté Faustyny roku 1934 polský malíř Eugeniusz Kazimirowski.

Důležitých je na obrazu pět symbolů – zvednutá a žehnající pravá ruka, poté levá ruka ukazující na Ježíšovo Srdce, dále je nutné vnímat Krista, jako kdyby kráčel nám vstříc, poté zde vidíme paprsky sym-

bolizující životodárnou krví a očistnou vodu, a nakonec obraz pro uctívání nese doprovodná slova: „Ježíši, důvěřuji Ti!“

Ve světě už najdeme nepočítaně variant tohoto ztvárnění. Jedno z prvních v roce 1942 vytvořil polský malíř Adolf Hyla, a to pro krakovský klášter Kongregace Matky Božího milosrdenství. A právě to se stalo předlohou Milivoji Husákové, který milosrdného Ježíše namaloval pro Slavkovice.

Obraz byl požehnán 20. února 2008 ve Vatikánu, v aule Pavla VI., při generální audienci papežem Benediktem XVI. Až do Říma obraz doprovázela skupina poutníků v čele s P. Habrovcem. Ten mimo jiné v římské bazilice Santa Maria Maggiore sloužil děkovnou mší nejen za požehnaní obrazu, ale také za dokončení kostela.

Dokončení stavby

Událost, kdy byl slavkovický kostel dokončen, nese letopočet 2008, ačkoliv plánovaný konec prací si tvůrci představovali o rok dříve.

Práce se však opozdily, především se nestihla položit dlažba, protože kameník z různých důvodů nemohl vykonat svou práci. To se ale nakonec ukázalo jako jakési štěstí v neštěstí.

Ještě v průběhu roku 2007 se tvůrci seznámili s příslušníky řádu pallotínů ze Staré Boleslavi. A právě oni jim připomněli, že svatá Faustyna, které plánují kostel zasvětit, bude mít 70. výročí smrti až další rok.

Vynucené odložení posvěcení se tedy nakonec – s nadsázkou řečeno – hodilo a bylo bráno jako znamení. To bylo naplněno v neděli 30. března 2008. Na svátek Božího milosrdenství, slaveného na připomínku svaté Faustyny, byl kostel slavnostně posvěcen.

Tisíce věřících, jejichž zástup v kontrastu s malou vesnicí působil monumentálně, a stovky kněží přihlížely, jak je biskupem Vojtěchem Cikrlem místo obřadně uvedeno mezi další kostely a poutní místa. Při slavnosti byly do obětního stolu také uloženy ostatky svatého Otce Pia.

Poutě

Touto slavností započala tradice dalších mimořádných událostí. Již v sobotu 19. dubna 2008 poutníci vyrazili na první z pravidelných poutí, opakujících se vždy třetí sobotu v měsíci.

Slavnosti probíhají tak, že po pou-
ti se na místě všichni společně pomodlí
a rozjímají nad Božím milosrdenstvím.
Od 17 hodin je mše svatá, vždy celeb-
rovaná pozvanou církevní osobností – tou
první byl novoměstský děkan Mons. Jan
Daněk. Na mši svatou navazuje adora-
ce s modlitbou korunky k Božímu milo-
srdenství, která také vznikla na základě
Ježíšova sdělení svaté Faustyně.

V roce vzniku kostela se uskutečni-
la ještě jedna důležitá událost. Na neděli
5. října totiž připadlo již zmiňované výro-
čí sedmdesáti let od smrti svaté Faustyny.

Pěší pouť, při níž se nesly ostatky svě-
tice, vedla z obce Jámy. Právě v tamním
farním kostele na tuto událost „čekaly“
od roku 2004. Tehdy, konkrétně 17. dub-
na, byly pro ještě nerealizovaný slavko-
vický kostel převzaty v klášteře Kongre-
gace sester Matky Božího milosrdenství
v Krakově-Łagiewnikách.

Pallotini a křížová cesta

O tom, že by bylo na poutním místě
Slavkovice vše hotovo, ale stále nemohla
být řeč. I rok 2009 byl klíčový, především
proto, že se o poutní místo začali starat
ti, kteří mají Boží milosrdenství za hlav-
ní cíl svého řádu.

Otce a bratry ze Společnosti katolic-
kého apoštolátu, tedy pallotiny, do naší
země pozval kardinál Miloslav Vlk roku
2003, aby ve Staré Boleslavi spravovali
svatováclavské poutní místo. O šest let
později byli biskupem Vojtěchem Cikrlem
vyzváni, aby vzali pod svá křídla farnost
Jámy, do níž Slavkovice spadají.

Rok 2009 Slavkovicím také přinesl vy-
budování křížové cesty a její požehnání
biskupem Cikrlem. Cesta postupuje na-
horu po svahu za kostelem. Její ztvárně-
ní je originální – na kamenné bloky, vy-
tvořené Pavlem Cvrkalem, jsou umístěna

Celosvětová síť modlitby s papežem ČESKÁ REPUBLIKA

Jeden z úmyslů *Celosvětové sítě modlitby s papežem* je vždy představen až na
začátku měsíce (nikoliv na celý rok dopředu), aby tak mohl lépe reagovat na
aktuální potřeby. S ohledem na tuto skutečnost není v technických možnos-
tech redakce Světla zajistit včas kompletní přehled úmyslů. Na přání některých
našich čtenářů otiskujeme vždy na začátku měsíce alespoň již známé úmysly,
aby se tak mohli zapojit do společné modlitby. Aktuálně lze sledovat uveřejně-
ní papežova úmyslu např. ve zprávách na <https://www.vaticannews.va/cs.html>.

DENNÍ MODLITBA APOŠTOLÁTU

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem,
který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, ti nabí-
zím své modlitby, práce, utrpení i radosti. Duch Svatý, který vedl Ježíše, ať je
i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Mat-
kou našeho Pána a Matkou církve, to vše přináším jako svou nepatrnou oběť
zejména na úmysly Svatého otce a našich biskupů.

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA SRPEN 2019

EVANGELIZAČNÍ ÚMYSL

Aby se rodiny zásluhou života modlitby a lásky
stávaly stále více „školami“ skutečného lidského zrání.

NÁRODNÍ ÚMYSL

Ať věrnost, láska a odpovědnost doprovázejí všechny manžele,
stejně jako vytrvalost při společné modlitbě v rodinách.

Svatý Františku Xaverský, oroduj za nás!
Svatá Terezie od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!

kovová reliéfová zastavení. Jejich autorem
je umělecký kovář Pavel Tasovský.

Dlužno podotknout, že roku 2009 na-
znaly Slavkovice ještě jednu neméně vý-
znamnou událost. V dubnu, při svátku
Božího milosrdenství, poutní místo na-
vštívil kardinál Miloslav Vlk, který zde
celebroval mši svatou.

Milosrdenství

Zamyšlení nad Božím milosrdenstvím
a nad svědectvím svaté Faustyny Kowal-
ské – to je téma, které provází, jak bylo
řečeno, pravidelně poutě do Slavkovic.
A provází i celé místo – od první myšlen-
ky, která motivovala stavbu kostela právě
kvůli sjednocení a nastolení milosrdenství,
přes stavbu realizovanou milosrdenstvím
štědrých křesťanů, až po význam, kterým
se kostel zejména ve spojitosti se svatou

Faustynou prezentuje dodnes a kterým se
prezentovat nadále také bude.

Jak P. Habrovec sám uvádí, slova:
„Ježíši, důvěřuji ti!“, která jsou nezbytnou
součástí obrazů s milosrdným Ježí-
šem, jsou také pomyslně vepsána do kaž-
dé zdejší cihly. Milosrdenství zde rovněž
symbolizuje kamenná patěna před kos-
telem, do které stéká voda ze střechy. To
symbolizuje milosrdenství, jímž Bůh ob-
darovává věřící.

A nejen to zde můžeme vidět.

Slavkovice jsou také krásným a živým
důkazem, že dějiny se dají psát v každé
době. A neméně dějiny českých poutních
míst, pro jejichž vznik není vždy potřeba
zvěstí, že na tom a na onom místě se ně-
kteří zázračně uzdravili, ale především ví-
ra, odhodlání a touha vykonat pro Boha
v lidském srdci veliký kus práce.

Vizionář: Tajemství zjevení v Tre Fontane (65)

11. Budoucnost (Šestá část)

V průběhu let se přidávaly další a další výjevy. K nim není potřeba přidávat nějaká zvláštní vysvětlení či výklady: síla slov vizionáře mluví sama o sobě ve své syrové podstatě. Následně uvádíme deset snů významnějšího obsahu:

11. března 1970: „Jakou ošklivou noc jsem prožil! Jeden sen mě svíral úzkostí po celou noc. Papež obklopený kardinály a biskupy, kteří na něho křičeli a pronášeli revoluční slova: »Nechceme žít životem, který je nám uložen, ale jako svobodní a praktikující náboženství podle své chuti a místního systému!« Papež s pláčem volal: »Ne, není možné nahradit pohanskými kulty kult Kristův; Církev velmi bojovala, aby potřela ateismus a modloslužbu!« Papeže se pak chopí a hodí ho do studny.“

27. března 1977: „Mrtví, vězení, bičování a bolesti, tolik mrtvých, tolik krve na ulicích, všichni proti křesťanům, kteří věří a milují tři bílé Body: Eucharistii, Neposkvrněnou a papeže. Ten, kdo neodmítal tyto tři Body, byl zajat, mučen a zabit. Toto jsem viděl ve snu a toto ve mně zanechalo hluboký dojem.“

21. září 1988: „To, co se mi zdálo, kéž se nikdy neuskuteční; je to příliš bolestné a doufám, že Pán nedopustí, aby papež popřel každou pravdu víry a postavil se na místo Boží. Kolik bolesti jsem zakusil tuto noc, ochromily se mi nohy a nemohl jsem se hýbat pro onu bolest, kterou jsem zakoušel, když jsem viděl, jak je Církev zredukována na hromadu ruin.“

1. ledna 1990: „Muži Boží, kteří jsou povoláni ke spáse lidí, se setkají s překážkami pro plnění vlastní povinnosti; a nebudou hovořit o Bohu, o Ježíši Kristu ani o Duchu Svatém. Nebudou moci hovořit ani o mně, která jsem pravá Matka Bo-

ží, pravá Snoubenka Boží a pravá Dcera Boží.⁽¹⁾ Bude jim bráněno a nebudou moci hovořit o svátostech a o svátostinách. Ti, kdo budou hovořit o těchto věcech, budou mučení, morálně a fyzicky, a stanou se pravými vyznavači Ježíše Krista.“

4. ledna 1992: „Pane, ty jsi mi dal jedinou, v prvních časech přijaté milosti, uvidět kněze v řadě, kteří vstupovali do kostela sv. Marcelína na ulici Merulana⁽²⁾ a vycházeli z něho v civilním oblečení. Nyní mi je ukazuješ v klerice, ale jedni jsou proti druhým. Křesťané, kteří bojují mezi sebou, protože už nemají hlavu, jež by je vedla.“

Cornacchiola má bolestné vnitřní vidění,

9. května 1993: „ještě vidím na zemi krev a všechny zabitě a roztrhané na kusy,“

což ho inspiruje pro tuto báseň nazvanou *Proroctví*:

„Náměstí Svatého Petra je přeplněné lidmi / na místě před chrámem je papež a kardinálové, / biskupové, řeholníci jako nic, / kněží v civilním oblečení jako zločinci! / Papež mluví, neposlouchají: / »Moji synové, nadešla chvíle / k pozdvižení srdcí a ať je přijato / od Boha naše pravé pokání.« / Všichni se smějí a zvedají ruce / a pohupují se křičí: »Tady jsme« / Skandály u Svatého Petra jsou obrovské! / Papež pláče a křičí: »Nemilujeme se, / zadržujeme spásu velmi vzdálenou, / mimo Církev se nespasíme!«“

30. srpna 1993: „Zdálo se mi o mužstvu delikventů, kteří chtěli vzít útokem Svatého Petra a umísťovali tam nálož dynamitu. Já jsem je prosil, aby to nedělali, ale oni se mě chopili, přivázali mě k jedné mině a měl jsem s ní vybuchnout. Modlil jsem se a plakal: nic. Jsem osvobozen Pannou Marií a jdu k papeži, abych mu řekl o nebezpečí, které hrozí. Všichni se smějí, v pokoji byli kardinálové.“

16. prosince 1995: „Připravuje se něco závažného proti těm, kdo následují Krista, něco jiného než holocaust, budou drčení a vyloučení vinou těch, kdo mají oči a nevidí, uši a neslyší, ústa a nemluví, a nechají zlu, aby činilo zlo.“

26. ledna 1996: „Kolik snů se mi zdá. Tuto noc jsem viděl baziliku svatého Petra, jak hoří, a říkám: »Proč hoří?« Nějaký hlas mi říká: »Je to očišťující oheň, aby pochopili, že je jediná síla života a lásky, kterou nechápou: Bůh očišťuje každou věc právě proto, aby dal všem porozumět cestě pravdy pro život.« Drahá Matko, ty jsi byla tím hlasem, poznal jsem to.“

3. března 2000: „Dnes jsem měl velmi ošklivé vidění, které způsobilo, že jsem plakal. Viděl jsem téci mnoho krve na náměstí Svatého Petra, na celém náměstí se schodišti a sloupy kolem dvou fontán. Nuže, viděl jsem kapat krev a křičelo se: »Smrt odpovědným!« Měl jsem ošklivý pocit vůči papeži a dalším.“⁽³⁾

(Pokračování)

Z italského originálu „*Il Veggente: Il segreto delle Tre Fontane*“
(Milano: Adriano Salani, 2016)
vybral a přeložil
fr. Štěpán Maria Filip OP

Poznámky:

⁽¹⁾ Panna Maria zde vyjadřuje svůj vztah ke třem Božským osobám: je Matka Syna, Snoubenka Ducha Svatého a Dcera Otce. [pozn. překl.]

⁽²⁾ Kostel sv. Marcelína a Petra na ulici Merulana se nachází naproti Papežské univerzitě Antonianum a v blízkosti Lateránské baziliky. Je to titulární kostel kardinála Dominika Duky OP. [pozn. překl.]

⁽³⁾ Cornacchiola tím zřejmě chce říci, že tento pokřik: „Smrt odpovědným!“ byl zaměřen proti papeži a jeho blízkým. [pozn. překl.]

UPOZORNĚNÍ:

Pokračování textu „**O skutcích milosrdenství**“ od sv. Antonína M. Clareta, jehož první část jsme otiskli v minulém čísle Světla, **bude otištěno až v některém z dalších čísel**. Omlouváme se všem čtenářům, kteří na pokračování čekají.

Redakce Světla

Víra se chvěje, když se zabydluje ve smutku

- dokončení homilie papeže Františka ze str. 2

důmysl dovedou proměnit dobytčí stáj na příbytek pro Ježíše několika nuznými plenkami a mořem něhy (srov. *Evangelii gaudium*, 286). Rozjímání o Marii nám umožňuje spatřit množství žen, matek a babiček této země, které svojí obětavostí a skrytostí, odříkáním a nasazením utvářejí přítomnost a spřádají přání na zítřek. Mlčenlivá, houževnatá a nenápadná oddanost se nebojí „vyhrnout si rukávy“, vzít na svá bedra těžkosti a pokračovat ve výchově svých dětí a v péči o celou rodinu s nadějí „proti veškeré nadějí“ (Řím 4,18). Ve našem lidu žije a pulsuje mocný cit pro nadějí, přesahující veškerou podmíněnost, která ji může zatemňovat nebo se pokouší ji zhášet. Pohledem na Marii a na tváře mnoha matek procitá a šíří se prostor naděje (srov. *Dokument z Aparecidy*, 536), která rodí a otevírá budoucnost. Řekněme to důrazně: v našem lidu existuje prostor naděje. Proto Maria putuje a vybízí nás, abychom kráčeli společně.

Maria se setkává s Alžbětou (srov. Lk 1,39–56), která byla již pokročilého věku. Avšak právě ona – starší – mluví o budoucnosti, „naplněna Duchem Svatým“ (v. 41) prorokuje, nazývá Marii „blahoslavenou“, protože „uvěřila“ (v. 45), a tak předjímá poslední evangelní blahoslavenství: blahoslavený, kdo uvěřil (srov. Jan 20,29). Mladší a starší žena se setkávají, aby hledaly kořeny; starší se obrozuje a prorokuje budoucnost té mladší. Takto se setkávají mladí a staří, v objetí, schopni probouzet v sobě navzájem to nejlepší. Je to zázrak kultury setkání, v níž nikdo není skartován ani nálepkován, ale kde jsou naopak všichni vyhledáváni, protože jsou nezbytní, aby se mohla zaskvět Pánova tvář. Nemají strach jít spolu, a když k tomu dochází, přichází Bůh, aby ve svém lidu konal divy. Duch Svatý je totiž tím, kdo nám dodává odvahu, abychom vycházeli ze sebe, ze svojí uzavřenosti a protekcionářství, učí nás dohlédnout za zdání a umožňuje nám mluvit dobře o druhých a dobrořečit jim, zejména mnohým našim bratřím, kteří jsou vystaveni nehostinnosti, chybí jim nejen střecha nad hlavou a trocha chleba,

ale i přátelství a vřelost komunity, která je obejmeme, postará se o ně a přijme. Kultura setkávání vybízí nás křesťany, abychom prožívali zázrak mateřství církve, která hledá, brání a sjednocuje svoje děti. Když v církvi, kde se stýkají různé rity, není upřednostňována vlastní příslušnost, vlastní uskupení či etnikum, nýbrž lid, který umí společně chválit Boha, pak se dějí veliké věci. Řekněme s důrazem: blahoslavený, kdo věří (srov. Jan 20,29) a má odvahu vytvářet setkání a společenství.

Maria, která putuje a setkává se s Alžbětou, nám připomíná, kde chtěl Bůh přebývat a žít, kde je jeho svatyně a místo, kde můžeme vnímat jeho tep: ve svém lidu. Tam přebývá, žije a očekává nás. Vnímejme prorokovu výzvu nebát se a nesvěšovat ruce jako výzvu určenou nám. Pán je totiž Bůh mezi námi, mocný Spasitel (srov. Sof 3,16–17). Toto je tajemství křesťana: Bůh je mezi námi jako mocný Spasitel. Tato jistota nám stejně jako Marii umožňuje velebit a jásat. **Maria jása** radostí, protože je nositelkou Emanuela, Boha s námi. „Být křesťanem je radost v Duchu Svatém.“ (*Gaudete et exsultate*, 122) Bez radosti budeme ochromeni, zotročeni svým smutkem. Často problémem víry není ani tak nedostatek prostředků a struktur, množství, ba ani přítomnost těch, kdo nás nepřijímají; problémem víry je nedostatek radosti. Víra se chvěje, když se zabydluje ve smutku a malomyslnosti. Žijeme-li v nedůvěře, uzavření v sobě, odporujeme víře, protože namísto toho, abychom vnímali, že jsme dětmi, pro něž Bůh učinil veliké věci (Lk 1,49), zmenšujeme všechno na míru svých problémů a zapomínáme, že nejsme sirotky: máme mezi sebou Otce, mocného Spasitele. Maria nám přichází na pomoc, protože namísto toho, aby zmenšovala, velebí, to znamená „činí velkou“ či chválí Pánovu velikost. Takové je tajemství radosti. Maria, nepatrná a pokorná, začíná od Boží velikosti a navzdory svým problémům, kterých nebylo málo, zůstává v radosti, protože ve všem důvěřuje Pánu. Připomíná nám, že Bůh může vždycky činit divy, pokud zůstaneme otevření je-

ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST TÁBOR-KLOKOTY A OBLÁTI PANNY MARIE NEPOSKVRNĚNÉ ZVOU:

PRVNÍ SOBOTA NA KLOKOTECH, 3. srpna 2019 – P. Tomas van Zavrel, ředitel pastoračního střediska. Poutní místo Klokoty se v roce 2019 připojilo k výzvě papeže Františka. Papež v duchu loga „Pokřtěni a poslání“ církev vyzývá, aby rozjímala o svém poslání zvěstovat Krista světu, o poslání vyplývající z našeho křtu. V tomto duchu se také ponosou promluvy hostů tradičních prvních sobot na Klokotech.

Program: 16.00 modlitba Klokotských zpívaných hodin • 16.30 růženc a svátost smíření • 17.00 mše svatá se svátostným požehnáním • po mši svatě beseda v kostele.

* * *

POUŤ K PANNĚ MARIÍ KLOKOTSKÉ:

Čtvrtek 15. srpna 2019 – 16.00 svátost smíření • 17.00 mše svatá (P. Martin Sedloň, OMI) • 19.00 varhanní koncert (Ladislav Šotek – varhany, Jana Wilkes – zpěv).

Pátek 16. srpna 2019 – 17.00 vigilie slavnosti Nanebevzetí Panny Marie (P. David Mikluš, sekretář českobudějovického biskupa).

Sobota 17. srpna 2019 – 8.00 mše svatá s novokněžským požehnáním • **10.00 mše svatá** – hlavní celebrant Mons. Vlastimil Kročil, biskup českobudějovický • 14.00 beseda s otcem biskupem • 15.00 Klokotské hodinky a svátostné požehnání • 17.00 mše svatá (P. Jan Kulhánek, farní vikář v Sušici a okolí). V tento den od 8.00 do 13.00 bude ke kostelu přístup autem omezený.

Neděle 18. srpna 2019 – 10.00 mše svatá (P. Daniel Petr Janáček OPraem., opat strahovského kláštera) • 15.00 zpívané Klokotské hodinky a svátostné požehnání.

Na této akci se bude fotografovat.

Kontakt: tel. 381 232 584

e-mail: tabor-klokoty@dicb.cz • www.klokoty.cz • www.oblati.cz.

mu a bratřím. Pomysleme na velké svědky této země: prosté lidi, kteří důvěřovali Bohu uprostřed pronásledování. Nevkládali svoji nadějí do světa, nýbrž v Pána, a tak šli vpřed. Chtěl bych vzdát díky těmto pokorným vítězům, těmto svatým odvedle, kteří nám ukazují cestu. Jejich slzy nebyly sterilní, byly modlitbou, která stoupala k nebi a zavlažila tento lid nadějí.

Draží bratři a sestry, Maria putuje, setkává se a raduje se, protože nesla víc než sebe samu, byla nositelkou požehnání. Jako ona, tak i my se nebojme být nositeli požehnání, jehož má Rumunsko zapotřebí. Buďte aktéry kultury setkávání, která demaskuje lhostejnost a rozdělení a umožňuje této zemi mocně velebit Pánovu milosrdenství.

Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikan
(Redakčně upraveno)

Pondělí 29. 7. 2019

6:05 Hrdinové víry (4. díl): Metoděj Habán **7:15** V pohorách po horách (60. díl): Ještěd **7:25** Křesťané na Arabském poloostrově **7:55** Apollo – 50 let od přistání člověka na Měsíci **8:30** Outdoor Films s Dinou Štěřbovou (35. díl): Touha a údel **10:00** GOODwillBOY V. (3. díl) **10:50** V posteli POD NEBESY (8. díl) **11:45** Sedmihlásky (11. díl): Idě chlop do hory **11:50** Od slunéčka do tmy: Tisůvek **12:00** Polední modlitba [L] **12:10** Duchovní menu: Záznam mše svatě z Katolické charismatické konference v Brně 2018 **13:05** První křesťané: Obrácení impéria **13:40** Cesta k andělům (69. díl): Jana Sieberová – domácí hospice **14:35** Putování Modrou planetou: Jemen – 1431 Hidžry **15:25** COP na Mohelnickém dostavníku 2014 **16:05** Noční univerzita: Mons. Václav Malý – Křesťané ve světě **17:35** Víra do kapsy: O Marii trochu jinak **17:55** Sedmihlásky (11. díl): Idě chlop do hory **18:00** Od slunéčka do tmy: Poklad na Matinkách **18:10** GOODwillBOY V. (3. díl) **19:00** V posteli POD NEBESY (8. díl) **20:00** Jak věří katolíci: Cesta k jádru naší víry (5. díl): Nepostradatelní muži: Petr, Pavel a misijní dobrodružství **21:00** Můj chrám: JUDr. Daniela Drtinová, moderátorka a novinářka **21:20** ARTBITR – Kulturní magazín (5. díl): S Michelle Moran **21:35** Noemova pošta: Červenec 2019 **23:10** Terra Santa News: 24. 7. 2019 **23:35** Indonésie: Otec Stef **0:10** Noční univerzita: Karel Řežábek – Kdo to viděli, reptali **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 30. 7. 2019

6:05 Jako hořčičné zrnko (4. díl) **6:50** Pod lampou **8:55** Noční univerzita: Karel Řežábek – Kdo to viděli, reptali **10:00** GOODwillBOY V. (4. díl) **10:45** V posteli POD NEBESY (9. díl) **11:40** Sedmihlásky (11. díl): Idě chlop do hory **11:45** Od slunéčka do tmy: Poklad na Matinkách **12:00** Polední modlitba [L] **12:10** Duchovní menu: Záznam mše svatě z kostela sv. Mikuláše v Ludgerovicích **13:25** V pohorách po horách (60. díl): Ještěd **13:40** Cesta k andělům (70. díl): Hana Scharffová – zahraniční zpravodajka ČT **14:35** Noemova pošta: Červenec 2019 **16:10** Labyrintem víry s Tomášem Halikem: Vzdáleným nablízku **16:35** Pomoc, která se točí **17:00** Animované příběhy velikánů dějin: Florence Nightingale (1820–1910) **17:30** Sedmihlásky (11. díl): Idě chlop do hory **17:35** Od slunéčka do tmy: Sýkora **17:45** GOODwillBOY V. (4. díl) **18:30** V posteli POD NEBESY (9. díl) **19:30** Zpravodajské Noeviny: 30. 7. 2019 [P] **20:00** Výpravy do divočiny: Želvy v ohrožení **21:00** Myanmar – Hora snů **21:30** Světlo pro Evropu (3. díl): Řešení plastové epidemie **21:45** Řeckokatolický magazín (177. díl) **22:05** Letem jazzem (2. díl) **23:10** Terra Santa News: 24. 7. 2019 **23:35** Na druhý pohled: 6. díl: Tradice a tradicionalismus **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 31. 7. 2019

6:05 Zpravodajské Noeviny: 30. 7. 2019 **6:25** Hrdinové víry (5. díl): Matka Vojtěcha **7:25** Mariánské korunovace v dějinách **7:50** Pražská Loreta **8:15** Strání – obec pod Javorinú **8:35** Noční univerzita: Mons. Václav Malý – Křesťané ve světě **10:05** GOODwillBOY V. (5. díl) **10:55** V posteli POD NEBESY (10. díl): Silvestrovský díl **11:40** Sedmihlásky (11. díl): Idě chlop do hory **11:45** Od slunéčka do tmy: Sýkora **12:00** Polední modlitba [L] **12:10** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:55** Jak věří katolíci: Cesta k jádru naší víry (5. díl): Nepostradatelní muži: Petr, Pavel a misijní dobrodružství **14:00** Cesta k andělům (71. díl): Petr Coufal – vitráž

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

- Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
- Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

žista **14:55** ARTBITR – Kulturní magazín (5. díl): S Michelle Moran **15:05** Kibeho: Mariánské poutní místo v Africe **16:00** Zpravodajské Noeviny: 30. 7. 2019 **16:20** Můj chrám: JUDr. Daniela Drtinová, moderátorka a novinářka **16:40** Jak potkávat svět (42. díl): S Žakovským orchestrem Archi Luventi **18:05** Sedmihlásky (11. díl): Idě chlop do hory **18:10** Od slunéčka do tmy: Janiček Poturčenec **18:20** GOODwillBOY V. (5. díl) **19:10** V posteli POD NEBESY (10. díl): Silvestrovský díl **20:00** Nadčasová schopnost rozdávat nádej: Jánošíkove dni v Terchovej 2019 [L] **20:25** Jánošíkove dni 2018 [P] **21:05** Noční univerzita: P. Aleš Opatrný – Jak moc lze předat víru v rodině? **22:20** Terra Santa News: 31. 7. 2019 [P] **22:45** První křesťané: Obrácení impéria **23:15** Egypt – unesené nevěsty **23:50** Jako hořčičné zrnko (4. díl) **0:35** První hodina **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 1. 8. 2019

6:05 Putování Modrou planetou: Jemen – 1431 Hidžry **6:55** Labyrintem víry s Tomášem Halikem: Vzdáleným nablízku **7:20** Terra Santa News: 31. 7. 2019 **7:40** Frano z Malesie **8:10** Noemova pošta: Červenec 2019 **9:45** Světlo pro Evropu (3. díl): Řešení plastové epidemie **10:05** GOODwillBOY V. (6. díl) **10:50** V posteli POD NEBESY IV. (1. díl) **11:40** Sedmihlásky (11. díl): Idě chlop do hory **11:45** Od slunéčka do tmy: Janiček Poturčenec **12:00** Polední modlitba [L] **12:10** Duchovní menu: Zkrácený záznam primiční mše svatě P. Michala Zahálky **13:40** Jako hořčičné zrnko (4. díl) **14:25** Muzikanti, hrajte **14:55** Cesta k andělům (72. díl): Andrea Kerestešová – herečka **15:45** V pohorách po horách (60. díl): Ještěd **16:00** Zpravodajské Noeviny: 30. 7. 2019 **16:20** Poletuchy: Na skok do kraje razoviteho **17:05** Credo: korouhve Karla Rechlíka **17:25** Animované příběhy velikánů dějin: Florence Nightingale (1820–1910) **18:00** Sedmihlásky (11. díl): Idě chlop do hory **18:05** Od slunéčka do tmy: Obrázek na díle **18:15** GOODwillBOY V. (6. díl) **19:00** V posteli POD NEBESY IV. (1. díl) **20:00** Cvrlikání (64. díl): Mirek Kemel + Vladimír Javorský (jako host) **21:10** Štětce a pišťalou **21:30** Večeře u Slováků: 18. neděle v mezidobí [P] **22:00** Pod lampou [P] **0:05** Cestujeme regionem Záhorie **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 2. 8. 2019

6:05 Noční univerzita: P. Aleš Opatrný – Jak moc lze předat víru v rodině? **7:25** První křesťané: Obrácení impéria **7:55** Čas pro Malawi **8:40** ARTBITR – Kulturní magazín (5. díl): S Michelle Moran **8:50** Jak věří katolíci: Cesta k jádru naší víry (5. díl): Nepostradatelní muži: Petr, Pavel a misijní dobrodružství **9:55** GOODwillBOY V. (7. díl) **10:45** V posteli POD NEBESY IV. (2. díl) **11:40** Sedmihlásky (11. díl): Idě chlop do hory **11:45** Od slunéčka do tmy: Obrázek na díle **12:00** Polední modlitba [L] **12:10** Duchovní menu: Záznam mše svatě z chrámu Sv. Anny v Jeruzalémě **13:20** Roháči na Mohelnickém dostavníku 2015 (5. díl)

14:00 Cesta k andělům (73. díl): Petr Kliment Koutný – pravoslavný kněz **14:50** Jánošíkove dni 2018 **15:25** Kdo chce kam ... **15:55** Výpravy do divočiny: Želvy v ohrožení **16:55** Století Andělky **17:10** Na pořadu rodina (2. díl): Prázdniny, dovolená **18:15** Sedmihlásky (11. díl): Idě chlop do hory **18:20** Bible pro nejmenší: Na počátku... **18:25** GOODwillBOY V. (7. díl) **19:15** V posteli POD NEBESY IV. (2. díl) **20:15** V pohorách po horách (60. díl): Ještěd **20:30** Veru že mi hrajte, muzikanti milí...: Jánošíkove dni v Terchovej 2019 [L] **23:35** Křesťané na Arabském poloostrově **0:05** Na druhý pohled: 7. díl: My, kteří chodíme do kostela **1:35** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 3. 8. 2019

6:05 Hrdinové víry (6. díl): Tomáš Špidlík **7:10** Bez hábitu naživo: Z konventu sester alžbětinek v Jablunkově **8:05** Skryté poklady: Christian **8:35** Chudoba – Sestra Ráchel **8:55** Sedmihlásky (11. díl): Idě chlop do hory **9:00** Animované příběhy velikánů dějin: Florence Nightingale (1820 – 1910) **9:35** Můj chrám: JUDr. Daniela Drtinová, moderátorka a novinářka **9:55** Myanmar – Hora snů **10:25** Cvrlikání (64. díl): Mirek Kemel + Vladimír Javorský (jako host) **11:35** Labyrintem víry s Tomášem Halikem: Vzdáleným nablízku **12:00** V hře sa bilo, žilo, smialo...: Jánošíkove dni v Terchovej 2019 [L] **13:45** Seniori IX. muzika: Jánošíkove dni v Terchovej 2019 [L] **15:25** Hriňovský kostelík na Islandu **16:00** Terra Santa News: 31. 7. 2019 **16:20** Večeře u Slováků: 18. neděle v mezidobí **16:45** 25. Svatohubertské slavnosti na Kuksu **17:05** Outdoor Films se Štěpánem Černoškem (42. díl): Sibiřské gulagy **18:45** První křesťané: Pronásledování a obrana křesťanství **19:20** Světlo pro Evropu (10. díl): Speciál – Mezináboženský dialog **19:30** Hlubinami vesmíru s manželi Kubátovými, 1. díl [P] **20:15** V pohorách po horách (61. díl): Harrachovy kameny [P] **20:30** Aká je to muzika, čo tak pekne dudiká: Jánošíkove dni v Terchovej 2019 [L] **23:35** Na křídlech andělů **0:05** Noční univerzita: Mons. Václav Malý – Křesťané ve světě **1:30** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 4. 8. 2019

6:05 Řeckokatolický magazín (177. díl) **6:20** Hrdinové víry (7. díl): Luboš Hruška **7:25** V pohorách po horách (7. díl): Velký Roudný **7:35** Svatá země: Církev naděje **8:10** Jak potkávat svět (63. díl): S Pavlem Štulírem a CM Husličky ŽUŠ v Uh. Hradišti **9:30** Večeře u Slováků: 18. neděle v mezidobí **10:00** Primiční mše svatá P. Jiřího Kloše, kostel Panny Marie Královny, Ostrava [P] **11:45** Ars Vaticana (18. díl) **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News **13:00** Světlo pro Evropu (10. díl): Speciál – Mezináboženský dialog **13:10** Muzikanti, hrajte **13:45** Hlubinami vesmíru s manžely Kubátovými, 1. díl **14:30** Jánošík je sloboda a sloboda je večná!: Jánošíkove dni v Terchovej 2019 [L] **17:05** Indonésie: Otec Stef **17:35** Pastýř na člunu **18:00** Sedmihlásky (12. díl): Sadila sem hrušky v humně **18:05** Animované příběhy velikánů dějin: Harriet Tubman (1820–1913) **18:35** Hermie – obyčejná housenka **19:20** Egypt – Stigmatizovaný křížem [P] **20:00** Jako hořčičné zrnko (5. díl) **20:55** Noc plná světla: Moravské divadlo Olomouc **22:45** Výpravy do divočiny: Želvy v ohrožení **23:45** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:05** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News **0:45** Česká věda **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

**Pondelok 29. 7. o 16:05 hod.: V škole Ducha
(Miloš Lichner SJ: Blízko Panny Márie)**

Záznam prednášky z duchovno-ozdravného pobytu v kúpeľoch Nimnica.

**Utorok 30. 7. o 17:30 hod.: Doma je doma
(Divadelná spoločnosť dobrých kamarátov)**

Pri kláštore františkánov v Hlohovci ešte za čias totality začala pôsobiť Divadelná spoločnosť dobrých kamarátov. Generácie sa vymenili, ale nadšenie divadelníkov pokračuje ďalej. O nich, ale aj o ich najnovšej hre o svätej Kataríne Sienskej s (tiež divadelníkom) Palim Dankom.

Streda 31. 7. o 09:30 hod.:
Boh v Číne: Boj za náboženskú slobodu (dokument)

Komunistická strana Číny prežíva väčší strach z náboženstva a fenoménu Boha v spoločnosti, než prežívajú tí, ktorých prenasleduje pre ich náboženské presvedčenie. Táto obava a snaha všetko riadiť a kontrolovať viedla k vzniku patriotických združení a patriotickej cirkvi, ktorá sa plne podriada štátu.

Štvrtok 1. 8. o 16:30 hod.:
„Iba“ škola (Spojená škola Sv. Rodiny v Bratislave)

Relácia o cirkevných školách, ktoré nie sú iba obyčajnými školami. Okrem vzdelávania žiakov vychovávajú a privádzajú ku Kristovi. Postupne budeme odhaľovať, čo viac ponúkajú základné, stredné, spojené cirkevné školy a cirkevné gymnáziá na Slovensku.

**Piatok 2. 8. o 16:35 hod.: Eucharistické zázraky
(Španielsko – Valencia a Ivorra)**

Ďalšou krajinou, ktorú na našej púti po miestach spojených s eucharistickými zázrakmi navštívime, je Španielsko. V novom diele nášho seriálu navštívime Valenciu a dedinku Ivorra.

Sobota 3. 8. o 16:00 hod.:
Fatimská sobota

Priamy prenos z Národnej baziliky Sedembolestnej Panny Márie v Šaštíne.

Nedeľa 4. 8. o 16:00 hod.: Púť Rómov v Gaboltove

Priamy prenos svätej omše.

BREVIÁŘ PRO LAIKY
27. ČERVENCE – 3. SRPNA 2019

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 28. 7.		PO 29. 7.		ÚT 30. 7.		ST 31. 7.		ČT 1. 8.		PÁ 2. 8.		SO 3. 8.			
Antifona	812	912	1768	1990	841	945	1722	1941	1734	1953	889	995	1666	1883		
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	812	913	1769	1990	842	945	1723	1941	1734	1953	889	996	1666	1883		
Antifony	813	914	828	929	843	946	858	963	874	979	890	997	906	1014		
Žalmy	813	914	828	930	843	946	858	963	874	980	890	997	906	1014		
Krátké čtení a zpěv	816	917	1770	1991	847	950	1724	1942	1735	1954	893	1000	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	707	797	1443	1623	847	950	1445	1626	1735	1954	894	1001	1669	1886		
Prosby	817	917	1771	1992	847	951	1724	1943	1724	1943	894	1001	1655	1886		
Závěrečná modlitba	707	798	1443	1624	1444	1625	1445	1626	1446	1627	1447	1628	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	817	918	832	934	848	952	862	967	879	984	895	1002	910	1019		
Antifony	818	919	833	935	848	952	863	968	879	985	895	1003	910	1019		
Žalmy	818	919	833	935	849	953	863	968	879	985	895	1003	911	1019		
Krátké čtení	820	921	835	937	851	955	865	970	882	988	898	1005	913	1022		
Závěrečná modlitba	707	798	835	938	851	955	865	970	882	988	898	1006	913	1022		
Nešpory:																
	SO 27. 7.															
Hymnus	807	907	821	922	1443	1624	852	956	1727	1946	1736	1955	900	1007	915	1024
Antifony	808	908	822	923	838	940	853	957	868	973	884	990	900	1008	916	1025
Žalmy	808	908	823	924	838	940	853	957	868	973	884	990	901	1008	916	1025
Kr. čtení a zpěv	810	911	825	926	1777	1999	856	960	1730	1949	1737	1956	903	1011	918	1027
Ant. ke kant. P. M.	706	797	707	798	1444	1624	856	960	1445	1626	1737	1956	904	1012	708	799
Prosby	811	911	826	927	1778	2000	856	960	1731	1950	1731	1950	904	1012	918	1028
Záv. modlitba	707	798	707	798	1443	1624	1444	1625	1445	1626	1446	1627	1447	1628	708	799
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Liturgická čtení

**Neděle 28. 7. – 17. neděle
v mezidobí**

1. čt.: Gn 18,20–32
Ž 138(137),1–2a.2bc+3.6–7ab.7c–8
Odp.: 3a (*Když jsem volal,
Hospodine, vyslyšels mě.*)
2. čt.: Kol 2,12–14
Ev.: Lk 11,1–13

**Pondělí 29. 7. – památka
sv. Marty**

1. čt.: 1 Jan 4,7–16
Ž 34(33),2–3.4–5.6–7.8–9.10–11
Odp.: 9a (*Okuste a vizte, jak je
Hospodin dobrý.*)
Ev.: Jan 11,19–27
nebo Lk 10,38–42

**Úterý 30. 7. – nezávazná
památka sv. Petra Chryzologa**

1. čt.: Ex 33,7–11; 34,5b–9.28
Ž 103(102),6–7.8–9.10–11.12–13
Odp.: 8a (*Hospodin je milosrdný
a milostivý.*)
Ev.: Mt 13,36–43

**Středa 31. 7. – památka
sv. Ignáce z Loyoly**

1. čt.: Ex 34,29–35
Ž 99(98),5.6.7.9
Odp.: srov. 9c (*Svatý jsi,
Hospodine, náš Bože!*)
Ev.: Mt 13,44–46

**Čtvrtek 1. 8. – památka
sv. Alfonsa Marie z Liguori**

1. čt.: Ex 40,16–21.34–38
Ž 84(83),3.4.5–6a+8a.11
Odp.: 2 (*Jak milý je tvůj příbytek,
Hospodine zástupů!*)
Ev.: Mt 13,47–53

**Pátek 2. 8. – nezávazná památka
sv. Eusebia z Vercelli nebo
sv. Petra Juliána Eymarda**

1. čt.: Lv 23,1.4–11.15–16.27.34b–37
Ž 81(80),3–4.5–6ab.10–11ab
Odp.: 2a (*Plesejte Bohu, který
nám pomáhá.*)
Ev.: Mt 13,54–58

**Sobota 3. 8. – nezávazná sobotní
památka Panny Marie**

1. čt.: Lv 25,1.8–17
Ž 67(66),2–3.5.7–8
Odp.: 4 (*Ať tě, Bože, velebí
národy, ať tě velebí kdekterý
národ!*)
Ev.: Mt 14,1–12

NOTY PRO POHŘEBNÍ LITURGII

VŠECHNO, CO ŽIJEME S LÁSKOU • SBORNÍK SMUTEČNÍCH PÍSNÍ
Uspořádal a redakčně připravil Mgr. Jan Kupka • Překlady a textové úpravy zpracoval Mons. Josef Hrdlička • Úvodní slovo Jan Graubner, arcibiskup olomoucký, metropolita moravský

Tento soubor skladeb určených pro pohřební liturgii obsahuje díla různých slohových období i různého obsazení. Vedle upravených děl slavných klasických autorů (např. F. Schubert, F. Mendelson-Bartholdy, J. S. Bach, A. Dvořák, B. Smetana) obsahuje i díla současných autorů (např. Z. Pololánik, F. Macek, V. Tugendlieb, M. Altrichter, P. Eben, V. Bleša). Je určen jak pro sbory, tak i pro sólisty. Sborník smutečních písní *Všechno, co žijeme s láskou* tedy slouží jako pomůcka pro chrámové kůry k pozvednutí liturgické úrovně pohřebních obřadů.

Matice cyrilometodějská s. r. o. • Brož., A4, 116 stran, 269 Kč

PRO DUCHOVNÍ VEDENÍ

DUCHOVNÍ DOPROVÁZENÍ PODLE SVATÉHO JANA, MILOVANÉHO UČEDNÍKA
Patrick Crasta OFMCap • Překlad Jana Ungerová • Úvodní slovo br. Radek Navrátil OFMCap • Předmluva Jossy Fernandes OFMCap

Kniha je určena všem, kdo se podílejí na duchovním vedení druhých. Autor, indický kapucín, říká, že duchovní doprovázení je společnou cestou, na níž skrze dávání dostáváme. Pomáháme doprovázenému a sami tak nalézáme pomoc. Duch Svätý, který mluví k doprovázenému skrze doprovázejícího, mluví i skrze doprovázeného k nám.

Martin Leschinger - FLÉTNÁ • Brož., A5, 160 stran, 195 Kč

ŽIVOT MODLITBY

9 DNÍ MODLITEB ZA VNITŘNÍ POKOJ
Jacques Philippe • Z francouzštiny přeložila Kateřina Lachmanová

Během této novény prosíme o milost, abychom získali do svého srdce Boží pokoj, a to hlubším způsobem, hojněji, abychom byli schopni předávat ho lidem kolem sebe. Na každý den jsou navrženy dvě chvíle pro rozjímání, z nichž jedna může proběhnout ráno a druhá v jinou vhodnou dobu dne. Vždy se zde nabízí cvičení, které má pomoci k usebrání, úryvek z Božího slova, rozjímavý text světce nebo duchovní autority a předsevzetí... abychom se snadněji ponořili do autentické duchovní zkušenosti.

Paulínky • Brož., 102x150 mm, 80 stran, 95 Kč

NOVÉNA S ROMANEM GUARDINIM
Vybral a uspořádal Michal Altrichter SJ • Odpovědná redaktorka Luisa Karczubová

Po celých devět dní jsme vtaženi do textů významného myslitele Romana Guardiniho (1885–1968). Dokázal spojovat mentalitu německé oblasti s románskou, ryzi zbožnost s hlubokým vzděláním, zájem o osudy světa s pronikavým nazíráním tajemství Kristova života.

Refugium Velehrad-Roma, s.r.o. • Brož., A6, 32 stran, 35 Kč

NOVÉNA A LITANIE K SVATÉMU MICHAELU ARCHANDĚLOVI

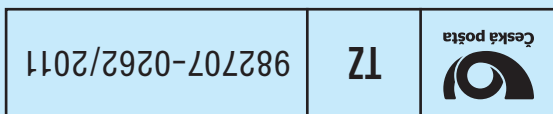
Ke svatému archandělu Michaelovi se obrácíme v boji proti zlým duchům. Tato novéna a litanie tak slouží k načerpání sil v zápase o spásu duší.

Sypták • Brož., A6, 16 stran, 39 Kč

Po dobu letních prázdnin bude v naší prodejně v Olomouci na Dolním náměstí v sobotu zavřeno.

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Matice cyrilometodějská s. r. o.
 Dolní nám. 24
 771 11 Olomouc 1